ګوډه قاتل
(ناول)
لیکوال: فیض الله امین
کال:۱۳۹۹

د کتاب پیژندنه

د کتاب نوم	ګوډ قاتل
لیکوال	فیض الله امین
کال	۱۳۹۹

ډالۍ

ټولو د علم،پوهي او ادب مینوالو ته

مازدیګر وو،د څلورو خړو دیوالونو له منځه د ډزو اوازونه پورته شول ، د ټوپک له خولې درې مرمۍ بهر شوې ، له چنارونو مرغیو او بلبلانو د اسمان پر لور وزرې ورپولې ، په کلي کې وېره خواره شوه ، ټولو د خیر دعاګانې کولې ، یوه ډله خلکو چې د جومات ملاامام هم ورسره وو د یو کور په لور منډې کړې ، دروازه یې ټک ټک کړه ، د کور له ننه یو سړي په ډډ غږ اواز کړ:

څوک یی؟

ملاصیب ځواب ورکړ:

زه یم دروازه خلاصه کړه!

دروازه خلاصه شوه ، یو سړی راووت اوږده ګیره، ګرګتو ویښتان، سپین پوستکی یې درلود ، په مخ کې یې ګونځې معلومیدې ، د څلوېښت پنځه څلوېښت کالو ترمنځ وو.

د خلکو په لیدو حیران شو پوښتنه یې وکړه:

ـ څه خبره ده! ولې دومره ورخطا یی؟

ملا خوله خبرو ته جوړوله ، له شا څخه یو ځوان اوویل:

ـ زمرکه دا پوښتنه خو موږ له تا کوو ، څه خبره ده موږ د ډزو اوازونه واوریدل؟

ملا د ځوان سره خبره ونیوه:

ـ هو زمرکه ډزې د څه وې! خیر خو وو؟

د هغه رنګ زیړ واوښت ، شیبه غلی وو.

ملا هغه ته اوویل:

ـ وایه کنه زمرکه څه خبره وه؟

زمرک مسکی شو ، هغوی ته یې اوویل:

- ښه تاسو د ډېرو لپاره دلته راغلی یی!

اول خو ما اوبخښئ ، چې تاسو مې وډار کړئ.

هغه داسې ده ملاصیب ، زما زوی پیداشو نو د هغه په خوشحالی کې ما ډزې وکړې.

ملا موسکی شو ، له ځان سره یې اوویل:

- شکر خدایه!

د خلکو په منځ کې غالمغال جوړ شو ، ټولو زمرک ته د زوی پیداکیدو مبارکي ورکوله.

ملاصیب زمرک ته ورنږدې شو ، هغه ته یې اوویل:

- زمرکه هغه یو چا رښتیا ویلي چې افغانان پیداکیږي هم په ډزو مره کیږي هم په ډزو ، ډېر خوښ شوم چې تاته خدای تعالی اخر هم زوی درکړ.

د ملا په لومړی خبرې سره ټولو وخندل ، زمرک هم موسکی شو.

ټول د څو شیبو لپاره د دروازې په مخ کې ولاړ وه.

ملا اوویل:

-هلی راځئ چې د خدای یادولو وخت دی!

ټول روان شول ، څوک د جومات په لور څوک د خپلو کورونو په لور.

زمرک کور ته د ننه شو ، د نهو لورګانو وروسته یې لسم اولاد زوی پیداشوی وو له خوشحالی څخه په جامو کې نه ځایده ، اوس د دوه لورګانو او یو زوی پلار وو ، اووه لورګانې یې په ماشومتوب کې د شري او ملاریا مریضیو مړې کړې وې.

زمرک په انګړ کې غږ کړ!

- غوټۍ لورې! وه غوټۍ!

غوټۍ غږ نه کوه ،زمرک بیا غږ کړ خو ځواب یې ترلاسه نه کړ ، د کوټې پرلور روان شو.

غوټۍ له سپین مخ او سپینو لاسونو پرته نور ټول اوجود په تور ټیکري کې پټ کړی وو ، سترګې یې د څمکې پرلور نیولې وې ، لاسونه یې پر سینه ایښي وه ، د پښو ګوتې یې قبلې ته مخامخ وې.

زمرک هغې ته اوویل:

ـ شاباس لورې ته خو د ملاصیب څخه هم مخکې لمونځ کوې.

له کوټې بهر شو ، انګړ کې د منجو څخه جوړ شوې زاړه کټ باندې کېناست ، بالښت یې دیوال ته ورنږدې کړ ډډه یې اووهله.

غوټۍ سلام وګرځوه ، لاسونه یې پورته کړل لنډه دعا یې وکړه.

جاینماز یې ټول کړ ژر د باندې اووته ، د پلار مخې ته ودریده ، شونډې یې وخوځیدې:

ـ بابا تا ماته څه ویل!

زمرک هغې ته اوویل:

ـ لورې د اوداسه لپاره بدني راته راوړه ! او بله دا چې څانګه لور او مور مې چېرته دي؟

غوټۍ پلار ته اوویل:

ـ څانګه د ګاونډیانو کره تللې ویل یې چې د ورور زیری پرې کوم ، او انا جانه مې د مور سره د ننه کوټه کې ده ، د ورور په ترلو کې ورسره مرسته کوي.

هغه اودس وکړ ، غوټۍ ته یې اوویل:

-لورې زما لونګۍ راوړه!

غوټۍ لونګۍ ورته راوړه ، زمرک لونګۍ تاوه کړه د جومات پر لور روان شو.

څو ورځې هغه ته خلکو د زوی پیداکیدو مبارکیانې ورکولې ، هغه په خپل زوی باندې د ایمل خان نوم کېښود.

ایمل خان غټې شنې سترګې ، خړ ویښتان او سپین رنګ درلود.

د زمرک یوازینی ورور تراب په دوبۍ کې مسافر وو ، هغه د خپل وراره له پیداکیدو څخه خبر شوی وو ، له ډېرې خوشحالۍ یې کورته ورځ کې دوه درې ځلې زنګونه

وهل ، تراب څلور کاله مخکې کوژدن کړې وه ، خو د لوړ ولور په خاطر يې له څلورو کالو راهيسې په دوبۍ کې د مسافرۍ شپې سبا کولې ، تر دې وخته يې د ولور نيمايي برخه پرې کړې وه ، غوښتل يې چې کور ته راستون شي او د واده لپاره تيارى ونيسي.

***

زمرک بالښت ته ډډه وهلې وه مور يې او غوټۍ د کټ لاندې په غولي باندې ناستې وې ، د زمرک کشره لور څانګه په کټ باندې د هغه ترڅنګ ناسته وه ، په جيبونو کې يې ورته ګوتې وهلې ، د هغه تليفون ته زنګ راغی ، جيب ته يې لاس کړ ، تليفون يې راواخيست ، په لوړ اواز يې اوويل:

- الـــو

شيبه غلی وو ، شونډې يې وخوځېدې:

- ترابه څنګه يې؟

هغه ارام شو بيا يې تراب ته ځواب ورکړ :

- شکر دی ښه دي بابو، څانګه، غوټۍ، ايمل خان او ورېنداره دې ټول ښه دي.

تليفون يې مور ته ورکړ.

- بابو تراب دی غواړي له تاسره وغږېږي.

تراب له مور سره غږيدو ، هغې ته يې اوويل:

- بابو ما ټيکټ اوکې کړ(وکړ) ، که خير وو د جمعې په ورځ درځم او رښتيا نن مارکېټ ته لاړم تاته مې بوټان او د لمانځه لپاره جاينماز واخيست ، بابو دعاګانې کوه چې پخير درشم!

د مور له سترګو يې اوښکې رواني شوې:

- زويه الله دې پخير راوله ډېر مې ياد شوی يې ډېر وخت دې اووتو.

ځانګه د بابو ترځنګ ولاړه وه ، له هغې څخه یې تلیفون غوښت ، ترهغې یې نه پرېښوده ترڅو یې چې تلیفون ورکړ.

ځانګې تلیفون غوږ ته یووړ ، په تتوي لهجه یې خبرې شروع کړې:

ـ داده ورورته مې موټر واخله او ماته نانځکه، جوړه، بنګړي او ژاولې.

زمرک کټ کې ناست وو ، خندل یې ،هغې ته یې اوویل: ـ لورې تاخو ټوله دوبۍ ترې اوغوښته!

تراب هغې ته اوويل:

ـ سمه ده زما نانځکې ، درته اخلم یې.

تراب د ټولي کورنۍ سره وغږیدو ټولو ته یې ډالۍ اخیستې وې هغه له څلور کاله او شپږ میاشتې مسافرۍ وروسته کورته راتلو د لس لکه افغانیو ولور له جملې څخه یې درې لکه افغانۍ لا هم پاتې وې خو زمرک د تراب خسر په ډېرې سختۍ سره د لور واده کولو ته راضي کړی وو.

د جمعې ورځ وه د هغه پرواز اووه بجې وو ، لس بجې د حامد کرزي په هوايي میدان کې ښکته کیدو.

د غرمې شاوخوا لس بجې وې ، د الوتکې خدمتګار اعلان وکړ:

ـ ګرانو مسافرو موږ د ښکته کیدو په حال کې یو مهرباني وکړئ خپل قمربندونه مو وتړئ!

ټولو قمربندونه وتړل ، څو شیبې وروسته الوتکه په ځمکه کېناسته.

تراب له الوتکې ښکته شو غټه ساه یې اوویسته ، لاسونو څخه یې سټریا اوباسله ، له هوايي ډګره د باندې اووت ، موبایل ته یې افغانۍ سیم کارت واچولو ، کور ته یې زنګ اووهه:

ـ سلام لالا زه کابل ته ورسیدم اوس له اریوټ څخه د باندې راووتم.

زمرک ځواب ورکړ:

ـوعلیکم سلام وروره ، شکر چې پخیر راورسیدې ،لاره کې خو مشکل نه وه ؟

- نه لالا هیڅ مشکل نه وه ، پخیر راورسیدم.

زمرک هغه ته اوویل:

ګوره وروره! کابل کې به ډېر پام کوې غله بیخي ډېر دي او بله دا چې له ارپوټ څخه سیده د پکتیا اډې ته موټر ونیسه او هلته د پټان موټر پیداکیږي ډاربک(سیده) همدلته راشه! د ګردېز موټرو کې مه سپارېږه!

تراب وخندل هغه ته یې اوویل:

-سمه ده لالا دومره خو بلد یم پام مې دی ته بې غمه اوسه!

دواړو خدای په اماني واخیسته ، تراب یو بیک شاته واچوه ، سټکېس یې په لاس کې واخیست روان شو.

په کور کې د هغه د راتلو لپاره تیاریانې روانې وې ،

غوټۍ او څانګې د کور انګړ جارو کوه ، د څانګې جارو درنده وه ، پورته کولی یې نه شوه ، له غوټۍ څخه یې د هغې جارو غوښته ، د کور دروازه خلاصه شوه ، څانګې ورمنډه کړه ، غږ یې کړ!

-پلار مې راغی

زمرک وو ، په لاس کې یې څو پلاستیکونه وه.

څانګې پلار ته اوویل:

- بابا ماته دې پاپړ راوړل؟

زمرک ټیټ شو ، څانګه یې غېږ کې ونیوه.

هغې ته یې اوویل:

- زه مې د نانځکې لور پاپړ کله هېرولی شم ، د واسکټ جیب ته یې لاس کړ د پاپړو خلته یې راوویسته، هغې ته یې ورکړه ، هغه له بازار څخه غوښنه میوه او میټایي راوړې وه ، ډېر خوشحال وو له ډېرې مودې وروسته یې ورور کور ته راتلو ، غوټۍ ته یې غږ کړ:

- لورې غوښنه مې رواړه کاکا به دې ناوخته راورسیږي ، وږی به وي ، ښه خوندوره یې پخه کړه!

غوټۍ ورغله ، د غوښې پلاستیک یې واخیست، پلار ته یې اوویل:

- بابا ټوماټر دې ورسره راوړل ؟

زمرک د هو په ښه سر وخوځوه ، هغې ته یې اوویل:

هغه تور پلاستیک ګورې ، همغه کې ټوماټر دي.

زمرک به شیبه په شیبه تراب ته زنګ وهه ، هغه ګردیز ته رسیدلی وو ، دوه ساعته لاره پاتې وه ترڅو خپل کور او کلي ته ورسیږي ، له ګردیز څخه تر پټان ولسوالۍ پورې دوه ساعته لاره ده.

له هغه سره تر ګردېز پورې دوه کسان نور هم وه ، هغوی ګردېز کې ښکته شول ، تراب مخکې سیټ ته بدل شو ، ډرایور موټر ته حرکت ورکړ.

هغه ډرایور ته اوویل:

- لږ ودرېږه یو دوه سپرلی راواخله له تش وتو خو ، ښه ده چې لږ صبر وکړې یو څو کسان راواخلې!

ډرایور په زوره وخندل ، تراب ته یې اوویل:

- وروره زه له هغو ډرایورانو نه یم چې سپرلی پسې یې سترګې اوځي ، روزي رسان الله دی ، ځو اودرېږو نه ، هسې هم ناوخته دی.

تراب ته پرنجی ورغی ، لاسونه یې خولې ته ونیول ، په دوسمال یې خوله پاکه کړه ، شونډې یې وخوځیدې:

- بې شکه چې روزي رسان الله دی خو الله تعالی موږ ته لاسونه، پښې ، عقل او سالم اوجود د دې لپاره راکړی چې د هغه عبادت وکړو او خپلې کورنۍ ته حلاله نفاقه پرې وګټو.

ډرایور وخندل هغه ته یې اوویل:

- زه نور نه پوهېږم خو زموږ ملایان وایي چې روزی پسې منډې مه وهئ.

د موټر ټایر په موړه برابر شو ، تراب ټکان اوخوړ ، لړه شیبه دواړه غلي وه ، تراب شونډې وخوځولې چوپتیا یې ماته کړه هغه ته یې اوویل:

- ته پوهیږې! زموږ ملایان د نورې نړۍ له عالمانو سره ډېر توپیر لري، دلته خلکو د اسلام ریښتینی مخ نه دی پیژندلی ، دوی ته اسلام یوازې په ږیره او لونګۍ کې ښکاري ، ملایان چې وایي روزی پسې منډې مه وهئ دا خبره بیخي غلطه ده، موږ پوهیږو زموږ خوږ پیغمبر محمدص د مکې ، شام او نورو ښارونو ترمنځ مالونه وړل راوړل او تجارت یې کوه ، تجارت خلک د ګټې لپاره کوي او ګټه خلک د دې لپاره غواړي چې روزي پرې لاسته راوړي.

ډرایور د هغه خبرو ته غوږ نیولی وو ، بیا یې پوښتنه وکړه:

- ایا دا امکان لري چې له الله تعالی پرته موږ یو کار وکړو؟

تراب دسمال واخیست په مخ یې تېر کړ ، هغه ته یې اوویل:

- نه دا هیڅ امکان نه لري ، بې شکه چې موږ له الله تعالی پرته هیڅ کار نه شو کولی ، خو الله تعالی موږ ته داسې نه وایي چې تاسو قرار کینئ زه درته روزي کور ته رسوم .

هغه فرمایي چې تاسو حرکت کوئ زه به برکت کوم .

که چېرته زموږ مخې ته تیاره ډوډۍ ایښې وي ، موږ لاسونه په بغلو کې ټینګ ننوستي وي ، د دې لپاره چې الله تعالی موږ ته ډوډۍ په خوله کې راکوي دا غلطه خبره ده ځکه الله تعالی موږ ته لاسونه د همدې لپاره راکړې چې ویې غځوو ډوډۍ پرې راواخلو.

موږ ته یې دوه لاسونه راکړي ، هر لاس پنځه ګوتې لري هره ګوته څو ځایه بندونه لري ، کولی شو چې څو ځایه یې قطع کړو ، دا د څه لپاره!؟

د دې لپاره چې کله ډوډۍ زموږ مخې ته ایښې وي موږ لاس غځوو ، ترڅو ډوډۍ راواخلو ، کله مو چې لاس وغځوه نو ډوډۍ ګوتو کې راخلو په ګوتو کې یې سره راټلوو که چېرته مو ګوتو کې څو ځایه بندونه نه وی موږ به ډوډۍ څنګه خولې ته جوړوله؟

زموږ لاسونه دوه ځایه قطع کیږي یعنې دوه بندونه لري که چېرته نه قطع کیدی زموږ لاسونه سیده پاتې کیدلی ، موږ به خولې ته ډوډۍ څنګه وړله؟

موږ که چېرته یوازې د لاسونو، ګوتو او په هغو کې څو ځایه جوړو شوو بندونو ته اوګورو نو پوهېږو چې الله تعالی دغه د یو کار لپاره پیداکړي ، بې حکمته نه دي.

که الله تعالی انسان د کار او حرکت لپاره نه دی پیداکړی ، نو بیا یې هغوی ته لاسونه او پښې د څه لپاره ورکول؟

زموږ ملایان وایې چې مرګ په خپله نیټه دی ، له مرګه مه ډارېږئ ، زه هم دا منم ، چې کله الله تعالی اوغوښتل مرګ درته راځي ، خو الله تعالی موږ ته عقل راکړی د دې لپاره چې د ښو او بدو ترمنځ فرق پرې وکړو ، او په دې اوپوهېږو چې الله تعالی موږ ته ژوند د دې لپاره راکړئ ، چې ژوند وکړو ، نه د دې لپاره چې خپل ژوند ختم کړو.

تراب ډرایور ته مخ واړوه هغه غوږ نیولی وو بیا یې اوویل:

زه تاته یو مثال درکوم! یوځای کې اور لګیدلی ، زه ورځم ځان ورغورځوم او زه دا وایم چې مرګ خو هسې هم په نیټه دی ، دلته چې ماته الله تعالی عقل راکړی هغه د څه لپاره ؟ خو د دې لپاره ، ترڅو موږ اوپوهېږو ، چې اور انسان وژني ، موږ باید اورنږدې نه شو ،او که بیا هم موږ اور ته ورځو نو ایا الله تعالی به د قیامت په ورځ له موږ څخه دا پوښتنه ونه کړي چې تاته ما عقل د څه لپاره درکړی وو!؟

ډرایور وټوخل هغه ته یې اوویل:

- وروره نه ته ملا یې نه زه ملا یم ، دې خبرو کې ګوتې مه وهه ، هغه څه وایې چې د خدای په کارونو او د بیجلۍ په تارونو کې ګوتې مه وهئ.

تراب وخندل ، له ځان سره یې اوویل: لکه چې زما خبرو خوند ورنه کړ.

ډرایور ټیلیفون له جیب څخه واخیست ، غوږ ته یې نږدې کړ په ټیلیفون کې یې اوویل:

- الو مشره ځنګه یې! غوښه مې دروانه کړې چې بل چېرې لاړ نشې ، همتله ودرېږه ، درته به یې وسپارم.

تلیفون یې قطع کړ ، جیب ته یې واچوه ، راډیو یې چالان کړه ، د خبرونو وخت وو راډیو کې خبر راغی:

(د ډنډپټان ولسوالۍ اوسیدونکي د مرکز ګردېز او پټان پر لویه لاره د غلو له شتونه سر ټکوي، دوی وایې چې په یاده لاره هره ورځ سلګونه موټر د غلو له لوټ اودرول کیږي او د سپرلیو پیسې او نور شیان له ځان سره وړي ، دوی په حکومت غږ کوي چې په دغه لاره دې د غلو مخنیوی وکړي)

ډرایور وخندل ، ویې ویل:

- دې رزیلانو ته ګوره چې دروغ وایي ، موږ هره ورځ په دې لاره ځو او راځو تراوسه مو کوم داسې څه ونه لیدل. راډیو یې بند کړه ، میموري کارډ یې ورواچوه د نذیه اقبال دغه سندره پکې راغله:

(اخوا شم که دې خوا شم ولاړه یم حیرانه

دواړه په نشه کې دي خبر نه دي د ځانه

اوف اوف زه به لیونی شمه)

د ډرایور په اوجود کې د سندرې په اوریدو سره مستې څپې خوارې شوې ، یو دوه ځلې یې لاسونو ته چکه ورکړه.

تراب ډرایور ته په حیرانی سره کتل ، نور په خپلو فکرونو کې ډوب وو ، د خپل کور ورور او مور لیدو ته ورخطا وو ، له ډېرې خوښۍ لاره پرې نه ختمیدله.

موټر به کله ورو او کله تېز شو ، تراب سړک ته وکتل ډېر په بد حال وو ،خوله یې وخوځیده :

- توبه خدایه! څلور کاله مخکې خو دا سړک دومره نه وو خراب ، اوس خو بیخي له کاره لویدلی.

ډرایور یوازې وخندل نور د سندرې په نشه کې ډوب وو، لاره زیاته خرابه وه هغه تراب ته اوویل:

- ستا نوم څه دی؟

هغه ځواب ورکړ: تراب

- ترابه! ته پوهیږې! زما ډېر ملګري دلته سیدکرم کې دي.

تراب وویل:

- ښه ده ، الله دې درته ژوندي لري.

د دوی مخکې یو بل موټر ګرد جوړ کړ ، تراب وتوخل ، شیشه یې پورته کړه.

ناڅاپي درب شو ، د موټر سینه ولړیده.

ډرايور په قهر اوويل:

لعنت خو دې پر داسې سړکونو شي.

ښکته شو ، د موټر لاندې يې سر ټيټ کړ ، تراب ورته کتل بېرته موټر ته وختو، وروسته يې اوويل:

فکر مې وکړ چې د کتاسارې مېرمن دې ډاډه کړه(مات کړ) خو روغ دی.

موټر سرعت کم کړی وو ، تراب خوبوړی معلوميده ، د يوې شيبې لپاره به يې سترګې پټې شوې خو چې کله به د موټر ټايرونه په کومه کنده برابر شول ، نو ده به هم ټکان اوخوړ ، سترګې به يې خلاصې شوې.

په ټوله لار همدې خيالونو او سوچونو په مخه کړی وو ، چې څنګه کور ته ورسيدم ، مورجانه مې غېږ کې نيسم ، په مخ او لاسونو يې ښکلوم ، بيا له لالا ښه ټينګه غېږه تاووم ، له ځان سره به غلی مسکی شو.

ډرايور تراب ته پام شو ، هغه ته يې اوويل:

ـ لکه چې ډېر خوشحال يې ؟

تراب اوويل: هونو بعد له ډېر وخته کورته ځم.

ډرايور وخندل او مخې ته يې کتل.

موټر د پوليسو له پوستې تېر شو ، ماښام تياره په لړيدو وه ، لږ وړاندې يې ناڅاپه پام شو ، چې دوه موټرسايکلې د سړک په منځ کې ودريدې ، نقاب لرونکي وسله وال د سړک په منځ کې مخامخ د ډرايور خواته د ټوپک خوله تاوه کړه ، د ودريدو اشاره يې ورته وکړه.

تراب په ورخطايۍ سره ډرايور ته کتل ، ډرايور هغه ته اوويل:

ـ ولسي پاڅون کوونکې دي ، انديښنه مۀ کوئ!

موټر يې ودروه ، خوله تړلو کسانو د دوی پر سر ټوپکې ونيوې ، تراب ته د راډيو خبر په ورياد شو او پوه شو ، چې ولسي پاڅون کوونکي نه بلکې غله دي ، د يوه غله له لاس څخه يې ټوپک ونيوه ، په دواړو غلو يې ډزې وکړې ، يو يې په پښه اوويشت ، بل يو څخه ټوپک په ځمکه ولويد ، ګوډه ګوډه منډه يې وهله ، له مخ يې دسمال اوغورځيد ، بادامي سترګې يې په رانجه تورې کړې وې، ګرګتو اوږده (تاو رتاو)

ویښتان یې درلودل ، پلن ببر لاسونه یې وه ، هغه تېښته کړه ، ډرایور په ځمکه پروت ټوپک ته منډه کړه هغه یې واخیست.

د تراب په لاس کې ټوپک وو ، لاسونه یې رپېدل ، د ډرایور لور ته یې مخ واړوه ، چیغه یې کړه!

ـ هله راځه چې ځو!

ډرایور ولاړ وو ، څه یې نه ویل.

هغه وروړاندې شو: هله راځه چې ځو کنه ولې ولاړ یې!؟

ډرایور لاسونو کې ټوپک نیولې وو ، تراب ته یې اوویل: راځه موټر ته پورته شه ځو حرکت کوو.

تراب د موټر په لور روان شو ، د موټر دروازه یې خلاصه کړه ، له شا طرفه پرې غږ شو!

ـ لاسونه دې پورته کړه ، او ټوپک په ځمکه اوغورځوه!

هغه په حیرانی سره شاته مخ واړوه ، ډرایور یې په سر ټوپک نیولی وو.

د تراب شونډې وخوځیدې:

ـ ته هم د دوی سره یې!؟

ډرایور وخندل:

ـ هو که چېرته تا سرزوري نه وی کړي ، شیان دې دوی ته ورکړی وای ،بیا به ما او تا یوځای کور ته لاړ وای ، خو چې تا په دوی ډزې وکړې ، هغه زما شریکان دي نو زه کله دوی داسې پرېښودلی شم ، اوس نو ته له دې ځایه ژوندی نشې تللی ، څوک چې زموږ څهرې اوګوري بیا یې ژوند ناممکن دی.

تراب ورخطا او حیران ولاړ وو ، لږ وروسته د پوستې پولیس راورسیدل ، د تراب سترګې د پولیسو په لیدو وځلیدې ، زړه یې داډ پیداکړ ، چې ښه شوه پولیس راورسیدل ، چې کله نږدې شول ، له پولیسو سره یو کس ګوډه ګوډه پښه وهله ، د دوی په لور روان وو ، همغه کس وو کوم چې شیبه وړاندې تښتیدلی وو.

د پولیسو مشر د تراب په لیدو سره په زوره وخندل ، ګوډ سړي ته یې اوویل:

ـ ښه بازه دې په تاسې ډزې کړې وې!؟

قومندان د تراب مخې ته ودرېد.

تراب هغه ته اوویل:

ـ قومندان صيب دوی غله دي ، غوښتل يې چې زما شيان واخلي ، ډرايور هم ورسره دی.

قومندان په رشخند سره اوويل:

ښه دوی غله دي! بس ته بې غمه اوسه ، زه به يې پل چرخي زندان ته درته ولېږم.

قومندان غږ کړ!

ـ بازه دلته رانږدې شه!

باز ګوډه پښه وهله ، ترخنګ يې ودريد.

قومندان هغه ته اوويل:

ـ دې سړي څنګه دا جرات وکړ ، چې پر تاسو ډزې وکړي؟ په دې خبرې سره د تراب په زړه کې کرنګ شو ، رنګ يې ژېړ واوښت ، هغه ته معلومه شوه ، چې پوليس ډرايور او غله ټول سره يو لاس دي ، د ناهيلۍ کندې ته وغورځيد په زړه کې يې تېره شوه چې نور يې د ژغورلو چانس نشته ، د پوليسو قومندان غټ ببر ويښتان او شاخ برېتونه درلودل ، يو قدم شاته شو ، تراب ته يې په ګېډه کې لغته ورکړه ، قومندان ډرايور او ګوډ باز د سوکانو او لغتو ګذارونه پرې وکړل ، ترهغې چې ښه پرې ستړي شول.

د هغه له خولې څګيروي وتل دوی ته يې زارۍ کولې:

ـ خير دی ما ، مه وهئ ، هرڅه درسره واخلئ ، ما پرېږدئ چې کور ته لاړ شم.

باز ورنږدې شو ، خوله يې خلاصه کړه:

ـ کور ته خو به خامخه ځې ، نه رښتيا ځې به نه ، وړل کيږي به.

تراب هغه ته اوويل:

ـ خیر دی ما پرېږدی کور کې مې مور راته په تمه ده.

باز وخندل ، ترې پورته شو.

د هغه جیبونه یې ولټول ، پنځوس درهم او اته زره افغانۍ یې له جیبه ترې اوویستې، تلیفون او نور هغه شیان چې د کور لپاره یې اخیستې وه ټول یې ترې واخیستل.

باز له ډرایور څخه ټوپک واخیست ، د هغه په سر یې کېښود.

د تراب زنې لړزه کوله، د بې وسه انسان په څېر یې له دوی څخه د خلاصون خیرات غوښت ، له بدن یې دم دوک ختلی وو ، سترګې یې رډې راوتلې وې مخې ته یې مور او کور تاویدل.

بیا یې اوویل:

ـ خیر دی ما پرېږدی چې کور ته لاړ شم.

باز ګوتې ته زور ورکړ ، په هغه یې ډز وکړ ، تراب ولویده ، له سترګو یې غټ رانه ځاځکي پر خړه ځمکه پرېوتل ، سترګو ته یې د مور څلور کاله پخوانی انځور تاویده راتاویده ، وروستی ساه یې اوویسته. سترګې یې سره ورغلې

***

زمرک په اندېښنه کې وو ، تراب باید کورته وختي رسیدلی وای ، درې ساعته کېدل چې هغه ته یې زنګ وهه خو تلیفون یې بند وو.

د کور ټول غړي ورخطا وه ، د تراب مور اودس وکړ په جاینماز پرېوته ، خدای تعالی څخه یې د تراب سلامتیا غوښته.

د شپې نهه بجې وې ، د زمرک زړه بې صبره شو ، مور ته یې غږ کړ:

ـ بابو زه ځم ، ته مه خفه کېږه تراب ورور مې روغ رمټ راولم ، کېدایشي لاره کې یې موټر خراب شوی وي ، زه به یې پوښتنه وکړم.

له کوره اووت ، د ولسوالۍ بازار ته لاړ ،هلته یې د کابل په اډه کې د خپل ورور پوښتنه وکړه

ټول په دې خبر وه ، چې ورور يې په لاره کې د غلو له لورې وژل شوی خو چا هغه ته احوال نه شو ويلی ، زمرک پوه شو چې څه خبره شوې.

ټولو ته يې اوويل: د خدای په خاطر چې هرڅه شوې وي ماته اووايی ، په ورور مې څه شوي؟

يو کس رامخکې شو زمرک يې ګوښه کړ ټوله خبره يې ورته وکړه ، شيبه وروسته د زمرک چيغو په بازار کې د غم شپيلی وغږوله ، د کليوالو موټر يې کرايه کړ ، د سيدکرم په لور زمرک او يوڅو نور کليوال ورسره روان شول،مور يې د زامنو په ورکيدو سره په اندېښنه کې وه شيبه په شيبه يې ژړل ، غوټۍ يې ترځنګ ناسته وه ، هغې ته ويل:

- انا جانې ژاړه مه کاکا او پلار به مې راشي.

شپه ناوخته وه خو د تراب او زمرک درک نه وو د شپې دولس بجې وې زمرک او کليوال يې سيدکرم ته ورسيدل د پېښې په ځای کې يوازې وينې پاتې وې د تراب جسد پوستې پوليسو د ولسوالۍ روغتون ته انتقال کړی وو.

دوی روغتون ته ورغلل ، زمرک د تراب له سره څادر لرې کړ هغه ژړل کليوالو تسليت ورکوه

کوم قومندان چې د تراب وژلو کې له باز سره يوځای وو ، زمرک ته يې د قاتلينو د نيولو ډاډ ورکوه.

سهار زمرک او کليوالو يې د تراب جسد واخيست د کور په لور روان شول د زمرک له سترګو په ټوله لاره اوښکې بهيدې.

کليوالو ورته ډاډ ورکوه ، هغه ويل: چې زه به بابو ته څه وايم! هغې ته ما اوويل چې تراب درته روغ رمټ راولم ، په مخ يې د څادر پيڅکه تېره کړه اوښکې يې پاکې کړې.

مور يې ټوله شپه په ويښه او انديښنه کې تېره کړې وه ، د زامنو د راتلو په تمه وه.

د ورځې نهه بجې وې ، د دوی په کور کې بروبار جوړ شو ، د کلي ښځې د تراب جسد راوړلو څخه مخکې د دوی کورته ورغلې وې.

مور يې د ښځو په ورتلو سره ورخطا وه ، لاسونه يې رپيدل ، خبرې يې ستونې کې بنديدې.

له ښځو یې همدا پوښتنه کوله: په تراب زوی مې څه شوي! زوی مې چېرته دی؟ هیڅ ښځې دا جرات نشو کوی چې اصلي خبره ورته وکړي.

د کور ستره دروازه خلاصه شوه ، ماشومانو منډې کړې ، غږ یې کړ!

- هلی تراب یې راوړ!

د تراب تابوت یې د کور په دروازه د ننه کړ ، مور یې د تابوت او کټ په لیدو چیغې کړې ، دومره چیغې یې اووهلې چې د ټول کلي د سترو ورو له سترګو اوښکې وبهیدې ، چیغو یې د اسمان پرښتې وژړولې د کلي مرغانو او بلبلانو د غم سندرې زمزمه کولې.

***

د تراب د مرګ کال پوره شوی وو.

زمرک انګړ کې په زاړه کټ ناست وو ، په فکرونو کې ډوب وو ، د کور دروازه ټک ټک شوه ، هغه خولی په سر کړه ، سترې غونتې د یاالله په ویلو سره له خپل ځایه جیګ شو ، د دروازې په لور روان شو ، غږ یې کړ! - څوک یی!

د دروازې له شا یو کس ځواب ورکړ:

- زه یم ، تورګل

زمرک دروازه خلاصه کړه ، له تورګل سره یې سترې مشي وکړه ، هغه ته یې اوویل:

څه خبره ده تورګله ، څنګه دې پېښنه راوکړه ؟

تورګل اوویل: زمرکه ، نن د اوبو وار ستا دی ، سباته د بر کلي اخترګل وار دی ، ما ویل خبر دې کړم چې بیا ونه وایې.

هغه د تورګل په مټ لاس کېښود ، شوندې یې وخوځېدې: ښه شوه تورګله ، چې راپه یاد دې کړه ،کنه زما څخه خو خپل وار بیخي هېر وو.

تورګل اوویل: زه اوس ځم ، د غواو لپاره واښه راوړم ، ماته کوم خدمت وي امر کوه.

زمرک هغه ته اوویل: تورګله چېرته ځې! چای به دې څکلی وو بیا به تللی وې.

تورګل په خندا شو ، شونډې يې خلاصې کړې: زمرکه ، نن نه کيږي ، قرض دې وي کوم بل وخت.

زمرک کور ته د ننه شو په کټ کې کېناست ، سوچونو او فکرونه په مخه کړ.

مور يې راغله ، ترخنګ يې کېناسته: زمرکه زويه څه خبره ده خفه معلوميږې؟

هغه مور ته ورنږدې شو ، د هغې لاسونه يې ونيول:

- بابو يوه خبره ما ډېر ځوروي ، کله چې اسلام يو کار منع کړی وي، موږ هغه کار ولې ترسره کوو؟

مور يې وخندل هغه ته يې اوويل:ولې زويه موږ کوم داسې کار کړی چې زموږ دين منع کړی او موږ يې ترسره کوو؟

- بابو اسلام وايي، انسان مه وژنئ ، موږ يې وژنو.

بل انسان ته ضرر مه رسوئ موږ يې رسوو.

د بل چا حق مه خورئ، موږ يې په کيسه کې نه يو.

وايي چې د بدل نکاح نشته موږ يې ترسره کوو.

په اسلام کې د خور لور په بدو کې ورکول حرام دي موږ يې ورکوو.

وايي چې هلک او انجلۍ دې په خپله خوښه واده وکړي موږ د هغوی خوښه په نظر کې نه نيسو.

اسلام ولور اخيستل حرام ګرځولي موږ يې اخلو.

بابو دا نو څنګه مسلماني شوه؟

موږ بيا په کوم دليل جنت ته د تللو ادعا کوو؟

په کوم دليل له الله تعالی څخه د ښې ورځې تمه لرو؟

مور يې غلې وه بيا يې هغه ته اوويل: زويه دا خبرې دې ولې وکړې؟

زمرک اوویل: بابو هسې زړه مو راډک شو ، هغه ملک صیب ، د تراب خسر څو ورځې مخکې راغلی وو ، ویل یې د تراب د مړینې کال پوره شو ، تاسو باید یوه پرېکړه وکړئ.

مور یې په ژاړه شوه له خولې یې د تراب زوی د مرګ دردونه اووتل: اخ ترابه زویه اخ!

زمرک مور په غېږ کې ونیوه هغې ته یې اوویل

- ژاړه مه مورې.

د دروازې ټک ټک شو ، زمرک پاڅیدو ورغی ، د جومات امام وو ، د ملا په لیدو حیران شو ، هغه ته یې اوویل: ملاصیب پخیر راغلې څنګه دې زموږ د خوارانو جونګړې ته زړه وکړ؟

ملا وخندل شونډې یې وخوځیدې: استغفرالله زمرکه دا ته څه وایې! زه خو هر وخت غواړم چې دلته راشم خو ستونزې زیاتې دي ، نه اوزګارېږم ، زمرکه د دې لپاره راغلم چې هغه د تراب خسر نن جومات ته راغلی وو ، ویل یې چې زمرک ته ورشه ، او هغه موضوع باندې خبرې ورسره وکړه.

زمرک اوویل: اه ملک صیب ، تا څه اور اخیستی ، چې تراب ژوندی وو ، راکوله دې نه ، اوس دې بیا صبر نه کېږي.

هغه سوړ اسویلی اوویست

- سمه ده ملاصیب راځه چې ځو حجرې ته هلته به وغږېږو

دواړه روان شول ، حجره کې یې د نیم ساعت لپاره سره مجلس وکړ ، وروسته پاڅیدل د زمرک شونډې وخوځیدې ، ملا ته یې اوویل: ملک صیب ته اووایه چې زه بیا په خپله درځم بل چاته به ضرورت نه وي چې راوېې لیږي.

ملا اوویل سمه ده زه به ورته اووایم ، هغه د جومات پر لور لاړ ، زمرک د زاړه کټ په لورې روان شو.

کېناست خفه معلومیده ، مور ترې پوښتنه وکړه: زویه څه خبره ده ملاصیب څه ویل ؟

هغه وتوخل: بابو د تراب خسر رالیږلی وو.

مور يې په ژاړه شوه ، زمرک ورنږدې شو هغې ته يې اوويل: مورې ژاړه مه ، کمزورې کېږې ، سينه دې هسې هم خرابه ده ، ټوخی درجګېږي.

(د پښتنو په ډېرېو سيمو کې دا رواج دی چې د مړه شوي کس کوژدن به د ياد کس له ورڼاوو څخه کوم کس ځان ته په نکاح کوي پرېښودل او بل چاته ورکول يې بې غيرتي او شرم ګڼل کېږي)

د ورور مرګ، غريبي او بې وسي او له بل طرفه هغه دوديز مجبوريت چې د خپل ورور کوژدن بايد ځان ته په نکاح کړي ، د زمرک ژوند له ستونزو سره مخ کړی وو ، که داسې يې نه وی کړي نو خلکو پيغورونه ورکول ، زمرک همداسې وکړل د تراب کوژدن يې ځان ته په نکاح کړه ، که څه هم د ده خوښه نه وه.

***

ورځې او شپې وتې ، له نوې مېرمنې سره د زمرک د واده کال پوره کيدو.

نيمه شپه وه مېرمنې يې غږ کړ: زمرکه زه ښه نه يم.

هغه زر پاڅيدو ، مور ته يې منډه کړه.

هغې ته يې غږ کړ: بابو ، وه بابو ! اينګور دې ناروغه ده ،

مور يې پاڅيده د هغې ترخنګ ورغله ، شيبه وروسته يې زمرک ته اوويل:

- زويه د ماشوم زيږيدو وخت يې دی ، بايد ډاکترې ته يې بوځو.

زمرک د واسکټ له جيبه تليفون واخيست ترڅو د موټر واله ته زنګ اووهي ، انتن نه وو سيګنالونه قطع وه ، هغه ته ورپه ياد شوه ، چې پرون طالبانو مخابراتي ستنه په بمونو الوځولي ، خوله يې په قهر خلاصه کړه:

- لعنت خو دې ستاسو پردې جهاد شي.

مور يې ورته پام شو هغه ته يې اوويل:

- زويه څه خبره ده؟

زمرک سوړ اسويلی اوويست ، ځواب يې ورکړ:

- مورې پرون طالبانو ستنه الوزولي شبکې کار نه کوي، غوښتل مې ډرایور ته تلیفون وکړم ، خو نه کېږي.

غوټۍ او د هغې مور د زمرک د نوي مېرمنې ترڅنګ ناستې وې ، څانګه هم راپاڅېده د هغوی ترڅنګ کېناسته.

زمرک څادر په مټ واچوه ، تېزه رڼايي یې له ځان سره واخیسته ، مور ته یې اوویل:

- زه بر کلي ته ځم ، چې یو موټر راپیدا کړم.

هغه په لاره تېز تېز قدمونه وهل ، یو کور ته یې غږ کړ ، د کور له منځه یوې زړې ښځې اواز کړ:

- څوک یی؟

زمرک ځواب ورکړ زه یم ، زمرک ، اتل مې پکار وو. ښځې هغه ته اوویل:

- په اتل باندې څه کوې؟

هغه ځواب ورکړ:

- مېرمن مې ناروغه ده ، که موټر تر بازاره پورې راسره بوځي.

هغې اوویل: اتل په کور کې نشته.

زمرک له هغه ځایه روان شو ، یو بل کور ته ورغی له هغه کور څخه هم یوې ښځې ځواب ورکړ زمرک ته یې اوویل:

دوه ورځې مخکې طالبانو د کلي یو موټر د شپې په بم والوزولو ، خاوند مې نشي درسره تللی ، په خپله خو څوک د مرګ خولې ته نه ورځي.

هغه د یو څو نورو کورونو دروازې هم ټک ټک کړې ، خو هیچا موټر بولو ته ، زړه ورسره ښه نه کړ.

چا ورته ویل: چې لاره کې طالبانو ماینونه ځای پر ځای کړي ، چا ویل چې موټر او یا د موټر خاوند په کور کې نشته ، هغه په ناهیلۍ سره روان شو.

کور ته لاړو ، مور یې اوویل:

- څنګه شو زمرکه زویه موټر دې راوست؟

زمرک د نه په ښه سر وخوځوه وی ویل:

- د طالبانو له ډاره هیڅوک راسره نه ځي وايي لاره کې يې ماينونه ښخ کړي.

مور يې شونډې وخوځولې:

- الله خو دې طالبان په قهر اخته کړي ، له مونږ غريبو خلکو څه غواړي؟

زمرک ناهیلی ولاړ وو ، مېرمنې ته يې کتل د هغې وضعيت خراب وو. له درده يې چيغې وهلې ، د زمرک مور د هغې ترڅنګ ناسته وه ، د هغې لاسونه يې نيولې وه ، ويل يې صبر وکړه لورې هرڅه به تېر شي.

ټول له هغې څخه تاو وه ، چا خبرې نه کولې يوازې د ناروغې مېرمنې زګيروي چوپتيا ماته کړې وه.

زمرک بهر له ځان سره يوازې د کټ په څنډه ناست وو.

له کوټې يې د مور چيغې واورېدې:

- لورې! لورې!

زمرک ورخطا شو ، منډه يې کړه ، په مور يې غږ کړ:

- بابو څه خبره ده ، څه شوي؟

مور يې په ژړغوني غږ اوويل: زويه په لور مې څه کيږي ، بايد يو کار وکړو چې هغه ډاکټرې ته بوځو.

هغه تاو راتاو شو ، لاره ترې ورکه وه ، له کوره اووت د سيمه ييزو پوليسو پوستې ته ورروان شو ، کله چې ورنږدې شو له هغې خوا د ټوپک بلوټ اووهل شو ،

د درېش غږ يې واورېد ، زمرک ځای پر ځای ودرېد.

يو کس ورته نږدې شو ، د ټوپک خوله يې د ده په طرف نيولې وه ، په هغه يې غږ کړ:

- لاسونه دې پورته کړه ، څوک يې ، او دلته په دې وخت کې څه کوې؟

زمرک ځواب ورکړ:

ـ زمرک یم ، په کور کې مریضي لرم تاسو ته راغلم ، چې له ماسره مرسته وکړئ.

د پوستې له منځه یو بل کس غږ کړ:

ـ ملګریه موږ ډاکټران نه یو ، ډاکټر ته ورشه!

زمرک اوویل: زه پوهېږم چې تاسو ډاکټران نه یی خو موټر ته ضرورت لرم.

هغه یې پوستې ته د ننه کړ ، هلته یې ټوله خبره ورته وکړه ، شیبه وروسته د سپینې رنجرې ګروپونه ولړېدل

څلور تنه عسکر بدی ته وختل ، یو کس د موټر ستیرنګ ته کېناست ، زمرک د ډرایور ترڅنګ مخکې سیټ ته وختو.

هغه کور ته ورسید ، منډه یې کړه ، مور ته یې غږ کړ:

ـ بابو زه راغلم ، هلی راځئ چې ځو!

کوټې ته د ننه شو ټولو ژړل ، زمرک په حیرانی سره دوی ته کتل پوښتنه یې وکړه:

ـ بابو ولې ژاړی؟ راځئ چې ځو کنه!

مور یې هغه ته اوویل:

ـ هغه مړه شوه

زمرک اوویل: څه! هغه مړه شوه!؟

دیوال ته یې تکیه اووهله ، شیبه په همغه ځای کې ولاړ وو ، وروسته هغې ته ورنږدې شو د مېرمنې سترګې یې پټې وې ، حرکت یې نه کوه ، ساه یې ورکه وه، بیا یې ماشوم ته وکتل هغه هم بې حرکته وو.

د هغه له سترګو اوښکې توی شوې.

د هغې ترڅنګ خاموش ناست وو، ټولو ژړل، د موټر رېنګ شو ، زمرک اوښکې په لستوڼي پاکې کړې ، پاڅیده له کوره بهر شو د پولیسو ترڅنګ ورغی.

پولیسو هغه ته اوویل:

ـ زمرکه څه خبره شوې! راځئ کنه.

زمرک اوویل:

- مېرمن مې مړه شوه.

پولیس هک پک ودریدل ټولو اوویل:

- انا الله وانا الیه راجعون

یو کس رامخکې شو د زمرک په مټ یې لاس کېښود ، هغه ته یې اوویل:

- زمرکه مه خفه کېږه د الله تعالی امر به همداسې وو.

د موټر له باډۍ څخه عسکر غږ کړ:

- قومندان صیب باید چې لاړ شو هلته ملګري یوازې دي هغوی ته باید ورشو.

دوی ټول موټر ته وختل د موټر لایټونه ولګیدل او روان شول.

له کوره د ژړا اوازونه پورته کیدل، زمرک ښه شیبه د دروازې مخې ته ناست وو له ځان سره یې وژړل ، بیا یې اوښکې پاکې کړې ، کور ته دننه شو ،کوټې ته ورغی ټولو ته یې اوویل:

- ژاړئ مه ، پاڅیږئ کور پاک کړئ ، نور کارونه سمبال کړئ

زه ځم چې د مېرمنې پلارګانی مې راخبره کړم.

***

د اوړي تکنده ګرمي وه زمرک له ښاره راغی اوجود یې لوند خیشت وو خولو یې په ځان کې وچ ځای نه وو پرېښی ، ایمل خان منډه کړه د زمرک په لاس کې د الف ب سیپاره وه د هغه له لاسه یې واخیسته ، ژر یې د سیپارې ورقې واړولې ، ځانګې ته ورغی هغې ته یې اوویل: خورې پلار مې ماته سیپاره ادیه کړه.

ایمل خان د کلي په جومات کې سبک شروع کړ.

د خیرکتیا او تکړه توب صفتونه یې په ټول کلي کې کیدل ، زمرک خپل زوی ته خوشحال وو ، هغه ته یې لوی ارمانونه لرل ، غوښتل یې چې زوی یې ډاکټر شي.

هغه پېتو ته د ويالې پاکولو لپاره تللی وو ، کورته د ننه شو په لاس کې يې لور او بېلچه وه ، لور يې د ديوال په سوري کې ځوړند کړ ، بېلچه يې د کاله په کونج کې ودروله ، پښې او د پرتوګ خولې يې په ختو ککړې وې ، په انګړ کې يې يو خوا بل خوا وکتل ، ځوک نه وه غږ يې کړ!

- غوټۍ لورې! له غږ سره سم توخي ونيوو.

غوټۍ له کوټې راووته ، د پلار مخې ته ودريده ، هغه ته يې اوويل:

- بابا راغلم څه دې ويل ؟

زمرک هغې ته اوويل:

- لورې اوبه راوړه چې پښې مو په ختو ککړې دي.

غوټۍ سترګې لاندې وغړولې د هغه پښو ته يې وکتل پوښتنه يې وکړه:

- بابا دا ولې؟

هغه ځواب ورکړ:

- لورې د پېتو وياله له خاورو ډکه شوې وه هغه مو پاکوله.

غوټۍ اوبه راوړې ، زمرک پښې اومينځلې ، په برنډه کې هوار غولي باندې کېناست

ايمل خان ، ځانګه د زمرک مېرمن او مور يې له کوټې راووتل ، ټول يوځای په غولي ناست وو ، زمرک ايمل خان ته اوويل:

- زويه جومات ته تللی وې؟

- هو بابا تللی ووم.

- افرين زويه تکړه شه چې قران شريف دې ختم کړ ښايسته موټر درته اخلم

ايمل خان موسکی شو هغه ته يې اوويل:

- بابا جامې به هم راته اخلې.

زمرک موسکی شو: سمه ده زویه درته اخلم یې ، د ایمل خان په ویښتانو کې یې ګوتې وهلې هغه ته یې اوویل: زویه یوه ورځ به ډاکټر یې د مور په لاس به دې د فشار ماشین ایښی وي.

ټولو وخندل د ایمل خان مور له خندا وروسته خفه معلومیده ، زمرک هغې ته پام شو خو څه یې ونه ویل

وروسته چې یوازې شول له هغې څخه یې د خفګان پوښتنه وکړه.

هغې زمرک ته اوویل:

- ستا ارمان دی چې ایمل خان سبق اووایې او ډاکټر شي خو زه ډارېږم ، چې غریبي ستا دغه ارمان نیمګړی نه کړي.

هغې به هر وخت زمرک ته د غریبی یادونه کوله او ویل به یې چې تعلیم پیسو ته ضرورت لري د پیسو لپاره یې د غوټۍ د واده کولو خبره هغه ته کوله خو زمرک یې مخالفت کوه او ویل به یې ولور اخیستل حرام دی زه یې نه اخلم.

زمرک د پولې پر سر ناست وو د مېرمنې خبرې یې په ذهن کې تاویدې ، هغه له ځان سره اوویل ولور حرام دی، نو زه یې څنګه واخلم!؟ له ځایه جیګ شو روان شو په لاره یې همدا سوچونه کول، بیا یې پرېکړه وکړه چې اوس به د غوټۍ ولور واخلم ، کله چې وسي(شتمن) شوم بېرته به یې غوټۍ ته ورکړم.

غوټۍ د شپاړسو کلونو وه خلک یې کله کله مرکې ته راتلل خو زمرک د غوټۍ لپاره باسواده، هوښیار او دینداره هلک غوښتو ، شتمنه کورنۍ هم اړینه وه ځکه د ایمل خان د تعلیم لپاره باید زمرک په لوړ ولور واده کړې وای ، زمرک غوټۍ د کلي یوې شتمنې کورنۍ ته په اته لکه افغانۍ ورکړه ، د واده موده یې کال وروسته وټاکله او پیسې به یې د همدې کال په موده کې ورکولې ، هغه د لور لپاره د ښې کورنۍ په موندلو او د زوی د تعلیم لپاره د پیسو په پیداکیدلو خوښ وو

***

د زمرک مور ناروغه شوه ، ورځ تر بلې کمزوري کیده. هغه د مور لپاره اندېښمن وو ، هره ورځ یې د کلي ډاکټر ته بوتله ، ګټه یې نه کوله څو ځلې یې د ولسوالۍ روغتون

ته بوتله خو کومه نتیجه یې ورنه کړه یوخوا غریبي بل خوا د مور رنځ او درد ، زمرک سخت ځوروولو ، هغه مجبور شو چې د مور تداوی لپاره د غوټۍ له خسرګانی څخه پیسې واخلي د غوټۍ خسرګانی ورته په لومړي ځل پنځوس زره افغانی ورکړې ، زمرک په پیسو د کور لپاره لږ څه خوراکي توکي واخیستل او په پاتې پیسو یې مور خوست ولایت ته د تداوی لپاره بوتله ،

کور یې ایمل خان ته پرېښود ، چې دې وخت کې د پنځو کالو شوی وو.

دوی هلته دوه ورځې تېرې کړې ، مور یې ډاکټر ته بوتله کله چې ډاکټر ته ننوتل ، کاریګر وتوخل ډاکټر هغه ته وکتل ، کاریګر ډاکټر ته اشاره وکړه ، چې د لرې دي.

یعني له لرې ځای څخه راغلي ، (ځینې ډاکټران د پیسو لپاره داسې کار کوي کله چې یوه شي مریض یې د لرې سیمې دی بیا نو ورته ښه پریمانه درمل ورکوي) ډاکټر د کاریګر په اشاره پوه شو ، د زمرک مور ته یې د پنځلس زره افغانیو نسخه ورکړه ، شل ورځې وروسته یې بیا اوغوښته.

دوی کور ته راغلل ، مور یې شل ورځې درمل اوخوړه خو فرق یې ونشو ، درد یې ورځ تر بلې زیاتیده زمرک بیا د غوټۍ خسرګانی څخه د پیسو غوښتنه وکړه هغوی ورته څلوېښت زره افغانۍ ورکړې ، همغه ډاکټر ته ورغلل ، زمرک ډاکټر ته د مور درد د زیاتیدو اوویل.

ډاکټر په غوسه شو ، د تمثیل پانه یې خلاصه کړه. زمرک ته یې اوویل:

ـ کومه نسخه چې ما درکړې وه ، هغه مو په مور سمه نه ده خوړلي نو درد به یې څنګه ارام شي؟

زمرک اوویل: ډاکټر صیب کوم ډول چې تاسو راته ویلې وه همغه ډول ما په خپلو لاسونو مورته دوا ورکوله

ډاکټر پلاستیک ته لاس کړ یو پاکټ ګولی یې راواخیستې د هغه مخې ته یې ونیوې.

ـ دا مو څنګه ورکولې؟

زمرک اوویل: ورځ کې یوه ګولی.

ډاکټر وخندل: ګوره کنه زه دروغ نه وایم ، دا ورځ کې دوه ګولی دي تاسو یو ورکړې.

هغه فکر یوور له ځانه سره یې اوویل:

- کیدایشي ډاکټر سمه خبره کوي.

ډاکټر ورته دا ځلې ډېر معاینات وکړل ، درمل یې هم ښه ډېر ورکړل ، کله چې زمرک د حساب پوښتنه وکړه.

د حساب مسوول هغه ته د شل زره پنځه سوه اتیا افغانیو اوویل ، هغه حیران شو حسابدار ته یې اوویل: دومره پیسې د څه شي شوې!؟

حسابدار هغه ته د معایناتو نومونه اخیستل:

- پلانکی ټیسټ دومره قیمت لري ، پلانکی دومره ، پلانکي درمل دومره ، پلانکي دومره ، حساب یې ورته پوره کړ.

هغه مجبور شو چې ورسره ویې مني ، جیب ته یې لاس کړ پیسې یې ورکړې ، حسابدار اوویل:

- اتیا افغانۍ دې ستا لپاره تخفیف وي.

زمرک طرخه خندا وکړه روان شو.

دوی هلته د لږ پاتې کېدلو وروسته کورته راغلل

***

منۍ وو د خزان سپیره بادونو د ونو نازکې پاڼې غورځولې ، بزګاران په پټیو کې د حاصلاتو په راټولولو مصروف وو ، ایمل خان له خپل پلار سره د پټو په کارونو کې مرسته کوله ، دوی هم د نورو بزګرانو په شان پټو کې مصروف وه.

ایمل پام شو چې څانګه په منډه د دوی خواته روانه ده. پلار ته یې اوویل:

- بابا څانګه راغله.

زمرک وکتل څانګه د دوی په لور روانه وه ، کله چې ورسیده نو له ستړیا یې غږ بند بند کیده:

- بابا بابو ، بابو!

زمرک هغې ته اوویل:

- لورې څه خبره ده سم اووایه ، بابو ما غواړي؟

څانګې بیا خوله خلاصه کړه په تتوي لهجه یې اوویل: بابو ته مې دردونه زیات شوي ، له درده چیغې وهي. زمرک زر د کور په لور روان شو ، ګړندي ګامونه یې اخیستل ، کله چې کور ته ورسیدو ، مور یې په بدحال وه ، د کلي ډاکټر ته یې بوتله هغه ورته د ولسوالی روغتون ته د تللو اوویل ، هلته یې بوتله ، روغتون کې یې د درد پیچکاري ورکړه ، لږ ارامه شوه، شیبه وروسته یې دردونه بیا راپورته شول ، د روغتون ډاکټرانو زمرک ته مشوره ورکړه ، چې مور دې پیښاور ته د تداوی لپاره بوځه ، هغه پرېکړه وکړه چې مور پیښور ته بوځي.

پیښور ته یې د تللو اراده وکړه ، خو له پټیو څخه د حاصلاتو راټولولو وخت وو ، او بل خوا له ده سره پیسي نه وې ، مجبور وو چې مور بوځي ، د غوټی له خسرګانی یې بیا پیسي وغوښتي ، هغوی هم ، نه ورته ونه ویلي ، یو لک افغانی یې ورکړې ، پټي یې مزدورانو ته په مزدوری ورکړل چې هغوی یې ورته راټول کړي.

زمرک مېرمن او مور یې د پیښور په لور روان شول. لومړی کابل بیا ننګرهار ته لاړل ترڅو ویزه ولګوي او د تورخم له لارې پیښور ته لاړ شي ، په لاره کې یې د مور وضعیت نور هم خراب شو.

جلال اباد ته ورسیدل ، د قونسلګری په مخ کې ښکته شول ، هغه په قطار کې ودریده ، د خلکو بروبار ، د پولیسو له لوري د ښځو سره ناوړه چلند، د کمیشنکرانو ګرم تجارت او د مور دردونو هغه مجبور کړ چې له قطار څخه بېرته بیرون شي.

د انتظار پر ځای یې کمیشنکرانو ته پیسي ورکړې ترڅو ژر ویزه ورته ولګوي ، د دریو کسانو د ویزې اخیستو لپاره یې شل زره افغانی ورکړې ، ورځ یې جلال اباد کې تېره کړه ، بیا د پیښور په لور روان شول ، پیښور ته په رسیدو سره ډاکټر ته ورغلل ، تېرې د درملو نسخې چې مور یې خوړلې وې ټولې یې ډاکټر ته وښودلې ډاکټر یې د مور معاینات له سره وکړل ، له معایناتو وروسته ډاکټر زمرک اوغوښت هغه ته یې اوویل:

- تاسو مو مور ته سخت او بې ځایه درمل زیات ورکړي حالت یې ځکه دومره خراب شوی ، او بله دا چې مور دې باید عملیات شي.

زمرک د ډاکټر په دوهمه خبره پوه نه شو ډاکټر ته یې اوویل:

- ډاکټر صیب دا عملیات چیشی دي؟

ډاکټر وخندل هغه ته یې اوویل: افریشن یادوم

هغه د دې خبرې په اوریدو سره حیران شو ویې ویل:

- د کوم ځای افریشن ډاکټر صیب؟

ډاکټر هغه ته اوویل:

- د مور د زړه ولونه دې بند دي که افریشن نه شي ستونزه یې نوره هم ډیریږي ، او دغه افریشن خطرناک هم دی پنځوس فیصده یې د مرګ وېره هم شته.

زمرک غلی وو

ډاکټر هغه ته اوویل:

- ته مشوره وکړه او د روغتون د عملیاتو بخش له مدیر سره بیا پرې وغږیږه.

هغه باندې اووت ، له ډېر فکر کولو څخه وروسته یې له ځان سره اوویل:

- بله لار نشته باید چې د مور افریشن وکړم.

د عملیاتو مسول کس ته ورغی ، خبرې یې سره وکړې ، مسول کس د عملیاتو لګښت په اړه زمرک ته اوویل:

- ښاغلیه په افریشن باندې څلور لکه کلدارې مصرف راځي. د زمرک رنګ ژېړ واوښت په مخ کې یې وینه نه وه ، پښې یې په ځان پورې ټولې کړې په حیرانی سره یې اوویل:

څلور لکه کلدارې!؟

مسول کس ځواب ورکړ:

هو صیب همدومره مصرف درباندې راځي.

زمرک اوویل:

سمه ده زه بیا راځم له ځایه پورته شو.

د غوټۍ خسرګانی ته یې زنګ اووهه د مور د عملیات کیدو یې ورته اوویل ، د هغوی ځواب منفي وو ، د څلور لکه کلدارو پیداکیدل ورته ستونزمن وو.

هغه ناهیلی وو ، باندې اووت جومات ته لاړ ، اودس یې وکړ د لمونځ څخه وروسته په جومات کې ناست وو. سوچونو او فکرونو په مخه کړی وو.

موبایل ته یې زنګ راغی ، د غوټۍ له خسرګانی څخه وو ، ځواب یې ورکړ

هغه ته یې اوویل:

- زمرکه پیسې مو له بل چا څخه په قرض اوغوښتې په دوه ورځو کې به یې درته ولیږو.

د زمرک سترګې وځلیدې ، له خدایه یې شکر اوویست.

دوه ورځې یې د پیسو لپاره انتظار وکړ ، پیسې یې تر لاسه کړې د مور عملیاتو لپاره یې وخت واخیست.

مور یې د عملیاتو لپاره کوټې ته د ننه کړه ، هغه اودس وکړ خدای تعالی ته په سجده شو له هغه څخه یې د مور شفاء او سلامتیا غوښته ، پس له اوږده عملیاته ، ډاکتر د زمرک مخې ته ورغی ، هغه ته یې د مور د بریالیو عملیاتو اوویل ، زمرک وددریده له سترګو یې اوښکې توی شوې ، ډاکتر یې په غیږ کې ونیو له خدایه یې شکر اوویست.

څو ورځې یې پیښنور کې تیرې کړې ، مور یې له پخوا ښه شوي وه.

ډاکټرانو له روغتون څخه روخصت کړل ، دوی د کور په لور روان شول زمرک په جیب کې پیسې وشمیرلې ، له څلورلکه کلدارو او یو لک افغانیو څخه پنځلس زره افغانۍ او اته زره کلدارې ورسره پاتې وې ،

کور ته راغلل

د کلي خلک او د غوټۍ خسرګانی یې د مور پوښتنې ته ورغلل ، د غوټۍ خسرګانی له موقع نه په استفادې سره زمرک د واده د بندوبست خبره ورياده کړه ، هغه ورسره اومنله خو د واده لپاره یې باید چې غوټۍ ته شیان اخیستې وای ، د غوټۍ خسرګانی پوهیده چې له زمرک سره پیسې نشته ، کومې پیسې یې چې په دوی پاتې وې هغه یې هم ورکړې ، چې د واده لپاره تیاری پرې وکړي.

زمرک پټو ته لاړ ، د توت ونې لاندې سیوري ته یې پناه یوړه ، غلی ناست وو ، فکرونو په مخه کړی وو.

غوښتل یې چې د غوټۍ په پیسو د ایمل خان تعلیم وکړي ، خو ډېرې پیسې یې د مور په ناروغۍ باندې مصرف شوې ، او کومې چې پاتې وې هغه یې د غوټۍ د واده لپاره ساتلې وې.

همدا سوچونه او فکرونه یې کول ، یو کس له ورایه پرې غږ کړ ، زمرکه څنګه دې توت ته ډېره وهلې او داسې خپه خپه ناست یې ؟

زمرک پورته شو ویې خندل:

نه تورګله خفه نه یم هسې ماته پوښتنه پیداشوه د هغې په فکر کې ووم. تورګل موسکی شو هغه ته یې اوویل : زمرکه دا څنګه پوښتنه ده چې ته یې دومره د فکر په سمندر کې ډوب کړی یې؟؟

- تورګله هسې ما فکر کوه کوم کار چې موږ غواړو هغه نه کېږي بلکې کوم کار چې موږ نه غواړو هغه پیښېږي ، چې دا ولې!؟

- زمرکه ته غواړې چې تقدیر بدل کړې!؟

- انعوذباالله تورګله دا څه وایې ، تقدیر خو د هر انسان لپاره د نړۍ پیداکیدو څخه مخکې لیکل شوی نو زه یې څنګه بدلولی شم!؟

تورګل په خندا شو هغه ته یې اوویل: ګوره زمرکه ښه پوهېږې چې موږ ته هرڅه پیښیږي ، هغه مخکې له مخکې زموږ په تقدیر کې لیکل شوې دي ، نو بیا ولې موږ وځوریږو؟ موږ به د ژوند لپاره هڅه کوو خو ځور هېڅکله نه ، ځکه چې موږ په تقدیر ایمان لرو او په دې ایمان لرو چې انسان ته هر پیښیدونکی خیر او شر د الله تعالی له لورې دی.

زمرک هغه ته کتل شونډې یې وخوځیدې: واه تورګله واه له تانه خو سم ملا جوړشوی.

- زمرکه ته هم ښه وایې خو اوس راځه چې بېرته بزګاران شو ، دواړو وخندل ، له ځایه پاڅیدل ، روان شول.

***

د ژمي موسم وو ، د غره په غزيدلو درو کې د ډزو اوازونو د خاموشی موسم ته ټکان ورکوه.

ښکاريانو د ښکار لپاره خپلې مرمۍ ساتلی ، د ژمي په ارامه، يخ او له وزګارتيا ډک موسم کې يې د ټوپک له خولې ايستلې. وحشي ژوي د ځنګلونو په وهلو سره کم شوې وه، مشرانو به ويل:

- پخوا وختو کې غرونه په ځنګلونو پوښل شوې وه له پرانګانو ، بيزوګانو ، ليوانو ، هوسيو او الوتونکو مرغانو ډک وه ، خو کله چې روسانو په افغانستان يرغل وکړ له هغه وخت راهيسې د ځنګلونو وهل شروع شول او دغه ژوي هم په ورکيدو شول.

د ختېنو کورونو له سره د بخاريو تور دود پورته کيده. کلی ارام وو ، د واورې غټ پوڅکي وريدل ، د غرونو سرونه په ورېځو کې پټ وه ، د ځنګل ځناورو په خپلو اوازونو سره د کلي چوپتيا له منځه وړه.

د زمرک د کور يوه کوټه څڅيدله ، له کاګېل(ختې ورکولو) څخه يې بام پاتې شوي وو ، هغه بام ته وختو په سوري ځای يې خاوره هواره کړه ، څڅيدل يې لږ څه ودريدل ، کومو ځايونو به چې څاڅيدل شروع کړل څانګې به هغه ځای ته لوښی کېښود.

د ژمي لنډې ورځې او اوږدې شپې يو په بل پسې اوختې ، د زمرک په مور باندې د ناروغۍ موجونه بيا په اهتزاز راغلې وه.

زمرک پخپله هم سختې ټوخی نيولی وو ، مور يې هغه ته ډوډې(د چرسو بوټی) په اوبو کې جوش کړې.

زمرک ته يې يووړې ، هغه ته يې اوويل:

- زويه دا مې درته جوش کړې ويې څښه ټوخی به دې ارامه شي.

د زمرک له سترګو اوښکې رواني شوې ، له ځان سره يې اوويل: رښتيا هم چې مور د الله ج ستر نعمت دی.

د هغې لاسونه يې ونيول:

- بابو زه ښه يم په ما څه نه کيږې ، خو زه ستا په اړه انديښمن يم ، که په تا څه وشول زه ژوند نه شم کولی.

مور یې د هغه په سر لاس کېښود ، شونډې یې وخوځېدې:

- زمرکه زویه چې ته راته ښه شې ، زه به په خپله جوړه شم.

څانګه ورغله د دوی ترخنګ کېناسته ، زمرک د ډوډو جوش کړې اوبه پورته کړې ، په سر یې واړولې ویې څښلې.

مازیګر وو د مور وضعیت یې ډېر خراب وو ، هغې خپلو لمسیو ایمل خان او څانګې ته ویل:

- زما ترخنګ کینئ چېرته مه ځئ.

زمرک د باندې اوتی وو ، د مور ترخنګ ورغئ ، ورسره کېناست مور یې هغه ته اوویل: زمرکه زویه په لمسیانو مې ډېر پام کوه ، وهې به یې نه که ودې وهل زه مې خپل حق درته نه بخښم.

زمرک وخندل: سمه ده بابو ستا خبره زه کله په ځمکه غورځوم.

د ورځې اخیري سلګی وې ، لمر خپل نیم ځان د غره ترشاه پټ کړی وو.

هرڅوک د خپلو کورونو په لور روان وو ، څانګې چرګې راټولې کړې کوټکۍ ته یې د ننه کړې د کوټکۍ په ور پسې یې پرده وغورځوله د پاسه یې غټه تیږه پرې کېښوده.

د ماښام له لمانځه څخه وروسته زمرک کور ته راستون شو ، مور یې وکتله وضعیت یې خراب وو ، د سبا په تمه وو ، ترڅو مور یې ډاکټر ته بوځي ، یو خوا شپه بل خوا د ژمي یخ وو د موټرو تلل یکې ناشوني وه.

هغه په یو لټ بل لټ اوښتو ، خوب نه ورتلو د سبا راتلو ته بې صبره وو ، جیګ شو د مور کټ ته ورغلو ، ارامه وه ، د هغې په لیدو یې شکر اوویسته.

لږ څه یې زړه ارام شو ، د شپې اخره برخه کې یې سترګې سره ورغلې ویده شو.

سهار د ملا په اذان سره زمرک پاڅیدو ، لومړی د مور خواته ورغی ، هغه ارامه په خپل ځای پراته وه ، هغه غوښتل چې غږ پرې وکړي ، د لمانځه لپاره یې پاڅوي ، بېرته وګرځېد ، له ځان سره یې اوویل: بابو ښه ویده ده ، لږ به یې پرېږدم چې ارام وکړي ، کله چې له جومات څخه راغلم بیا به یې پاڅوم.

د جومات پر لور روان شو ، ناڅاپه یې زړه کې اندېښنه پیداشوه ، چې بابو خو هیڅ خوځېږي نه ، چې دا ولې!؟

هغې ته ورنږدې شو ، مور يې ساه نه باسله ، غږ يې پرې وکړ:

- بابو! بابو!

هغې ځواب نه ورکوه ، روح يې له تن څخه وتلی وو. زمرک چيغې کړې!

- بابو له ما څخه مه ځه زه له تا پرته ژوند نه شم کوی، هغه ژړل بيا د تورګل د تقدير خبره ورياه شوه اوښکې يې په لستوڼې پاکې کړې له ځايه پاڅيده ، د هغه په چيغو سره ځانګه، ايمل خان او د هغوی مور راپاڅيدل ، هغوی هم په ژړا پيل وکړ.

زمرک ته ځان په دې ملامت ښکاريده ، چې ما بايد بابو پرون ډاکټر ته بوولې وای ، خو ده به بيا له ځان سره اوويل چې نه دا هرڅه په تقدير کې ليکل شوي دي ، زه ملامت نه يم

شيبه وروسته د جومات ملاامام او د کلي خلک د زمرک کور ته ورغلل ، ملا او نورو مشرانو هغه ته ډاډګيرنه ورکوله. هغه ته يې ويل مرګ حق دی مورې او تاسو يې بايد اومنو.

زمرک خپله مور خاورو ته وسپارله، په هغې يې قبر جوړ کړ ، خلک ترې کورونو ته روان شول.

***

د ژمي وروستۍ سلګۍ وې ، کوچيانو ډلې ډلې رمې د سړک په پراته پراخه سينه د ختيځ په لور بوولې.

د پسرلي پيل وو ، د غرونو په لمنو شين پرش غوړيده، ايمل خان د اوو کالو شوی وو ، زمرک هغه د کلي په منځني ښوونځي کې داخل کړ ، يو څه موده وروسته د ايمل ښوونکي نواب شاه سره مخ شو ، وار له مخه يې زمرک ته د هغه د استعداد په اړه اوويل. ښوونکی له ايمل خان څخه خوشحاله وو هغه ويل: - ايمل په ښوونځي کې ډېر لايق او ذهين زده کوونکی دی.

د ښوونځي لومړۍ کال يې پای ته ورسيده ، ايمل په لومړي ټولګي کې لوستل او ليکل زده کړل.

وخت خپله د یادښتونو کتابچه ډکوله او مخ پر وړاندې روان وو ، وروسته یې نه کتل

هغه له پلار سره د پټو په کارونو کې مرسته کوله،

د دوی ژوند هم مخ په ښه کېدو وو.

د روژې اته ویشتمه وه ، ایمل خان له پلار څخه د اختر لپاره کالي او بوټان ، څانګې بنګړي او نکریزې غوښتې. زمرک مجبور شو ، چې د دواړو غوښتنې پوره کړي.

د ولسوالۍ بازار ته لاړ ، له ځان سره یې پنځه زره افغانۍ واخیستې ، د اختر شپې ورځې وې ، هرڅه ډېر قیمته وه، د عادي ورځو په پرتله دوه برابره قیمته شوې وه ، لومړې یې وړانګې او ایمل ته کالي، بنګړي ، نکریزې او بوټان واخیستل ، بیا یې د کور لپاره ټول شیان واخیستل ، په جیب کې ورسره شپیته افغانۍ پاتې شوې ، له ځان سره یې اوویل: توبه خدایه دا څه کفر دی ، نوره نړۍ کې دې ورځو کې توکي ارزانیږي دلته بیا خبره برعکس ده.

د شپانو پنډه یې شاته واچوله د ماسپښین لمانځه وخت وو ، د جومات پر لور روان شو د ایمل خان او وړانګې کالي او نوره پنډه هم ورسره وه. جومات ته ننوتو ، اودس یې وکړ.

جمعې ته یو څو دقې پاتې وې ، یو سړی جومات ته ننوت ګوډه پښه یې وهله ، بادامي سترګې یې په رانجه توري کړې وې ، لاس کې یې توره کڅوړه وه ، د جومات منځ ته لاړو ، د متې ترڅنګ کېناست کڅوړه یې هملته کېښوده.

د جمعې وخت وو امام د لمانځه لپاره ودریده ، تکبیر اوویل شو ، سړی په اخیري قطار کې ودرېد ، ټولو د تکبیر لپاره لاسونه پورته کړل ، هغه له جومات څخه اووتو کڅوړه یې هملته پرېښوده.

امام له ولضالین وروسته سورة نسا دغه ایت تلاوت کړ.

وَمَن يَقْتُلْ مُؤْمِنًا مُّتَعَمِّدًا فَجَزَآؤُهُ جَهَنَّمُ خَٰلِدًا فِيهَا وَغَضِبَ ٱللَّهُ عَلَيْهِ وَلَعَنَهُ وَأَعَدَّ لَهُۥ عَذَابًا عَظِيمًا.

(ژباړه: پاتې شو هغه څوک کوم چې ، مؤمن په قصدي ډول اووژني، او دی د هغه له ایمان څخه خبر وي نو د هغه سزا دوزخ دی ، چې په هغه کښې به د تل لپاره استوګن وي، پر هغه د الله غضب او لعنت دی او الله د هغه لپاره لوی عذاب تیار کړیدی)

کله چې امام د رکوع لپاره ټيټيده ، د لمونځ کونکو په منځ کې ناڅاپي درز شو ، د ښار له ټولو ونو مرغۍ پورته شوې ، په ټول ښار کې وحشتناک غږ خپور شو ، د جومات ديوالونه په وينو سره شول ، د چت سپين رنګ د سوزيدلو غوښو ټوټو او وينو په سور رنګ بدل کړ.

چيغې فريادونه پورته کيدل ، ځينو د تشهد کليمه تيروله او غړونه يې د تل لپاره چوپ کيدل ، د جومات په يوه کونج کې زګيروی پورته کيده ، يو کس په لړزندا غږ دا الفاظ ويل:

- وړانګې ، ايمله ما اوبښئ ، ستاسو کالي مې درنه وړل - وړانګې ايمله ما اوبښئ! ما اوبښئ!

څګيروی د زمرک وو وړانګه، ايمل خان او مېرمن يې سترګو ته تاويدل ، د ديوال ترخنګ پروت وو ، جامې يې په وينو سرې وې ، وروستی ساه يې اوويسته ، سترګې يې سره ورغلې او د ابدي دنيا پرلور لاړ ، په جومات کې چيغې او فريادونه وه ، ټول ښار د امبولانسونو اوازونو د غم په نغمو کې زنګوه ، وحشتناک غږ په ټول ښار او د ښار په ګاونډ کې وېره خپره کړې وه ، چاودنه دومره زورروه وه چې د کلي ماشومانو ته يې د يتيم کيدو او ښځو ته يې د کونډيتوب زيری وار له مخکې رسولی وو. باروتو په جومات کې دنګې ځوانۍ رانسکورې کړې ، سپين مخې مېرمنې يې بې اسرې کړې ، او د عزت ټيکری يې ورڅخه د کونډيتوب په سپيره باد يووړ.

د دوی په کلي کې وير او ماتم وو. ډېرو د کورنۍ غړي له لاسه ورکړي وه ، چاته تر دې دمه پوره معلومات نه وه چې هغوی ژوندي دي که مړه!

د ايمل خان او ځانګې مور انديښمنه وه.

په انګړ کې يوخوا بل خوا تاويدله ، د کور دروازې ته هرځلې ورتله ، ايمل خان ته يې غږ کړ:

- زويه!

ايمل خان د هغې ترخنګ راغی:

- مورې څه دې ويل ؟

مور يې هغه ته اوويل:

- باندې دروازې سره کېنه کله دې چې پلار راغی ماته اووايه

هغه اوویل:

ـ سمه ده مورې خو پلار به مې ماته کالي اخیستې وي؟

مور يې هغه په غېږ کې ونیو:

ـ هو زویه ، ولې به يې نه وي درته اخیستي!

ایمل د دروازې په لوري منډه کړه د پلار په تمه کېناست

ځانګه به هم کله کله دروازې ته ورتله ، د خپل پلار د راتلو په تمه وه ، ایمل خان ته يې غږ کړ:

ایمله بابا مې نه ښکاري ؟

هغه ځواب ورکړ:

ـ نه تراوسه خو نه ښکاري ، ایمل خان هغه لارڅارله چې پلار به يې هر وخت کورته پرې راتلو.

د ولسوالۍ په روغتون کې اته څلوېښت د مړو جسدونه وه ، ډېر ټپیان هم دغه روغتون ته وړل شوې وه ، ځینې سخت ټپیان مرکزي روغتونونو ته لیږدول شوې وه ، د ټولو مړیو جسدونه له پیژندګلوۍ څخه وروسته د هغوی کورنیو ته ورکول کیدل.

مازیګر وخت وو د ایمل خان دوی کلي ته نوولس جسدونه یووړل شول ، لومړی يې د کلي په عیدګاه کې کېښودل ، بیا يې جسدونه د هغوی کورونو ته د وړلو لپاره اوچت کړل.

ایمل خان وکتل ګڼ شمېر خلک د دوی کور په لور روان وه ، منډه يې کړه مور ته يې غږ کړ:

مورې زمونږ د کور په طرف ډېر خلک راروان دي!

د مور زړه يې دربه شروع کړه ، هغه يې په غېږ کې ونیو.

څنډ وروسته د دوی په کور جنازه دننه شوه

د انګړ په منځ کې يې کېښوده ، د کټ لاندې خړو خاورو باندې د وینو څاڅکي بهیدل.

د ایمل خان مور له سره ټیکری سپیرې سیلۍ یوړ

د کټ په لیدو بې هوشه شوه ، ایمل خان او څانګه د کټ سرته ودریدل د پلار په لیدو یې ، چیغو ټول کلی وژاړوه

د جومات ملاامام ، ایمل خان په غېږ کې ونیو ، د ملا له سترګو اوښکې روانې وې

هغه له ځان سره ویل: په دې ډارېږم چې د څانګې او ایمل خان چیغې د الله تعالی د خفګان او قهر سبب نه شي ، او د دې دونیا په انسانانو کاڼې راګوزار نه کړي،

دغه مغروره انسانان د دونیا پرمخ د لږ واک او پیسو لاسته راوړلو لپاره داسې کارونه کوي چې د اسمان پرښتې هم وژړوي.

د کور په دیوالونو ناستو توتکو د غم نغمې غږولې.

د زمرک کټ د جنازې لپاره پورته شو د دیوالونو پرسر ناستې مرغۍ والوتې کټ یې له کوره بهر کړ د هدیرې پر لور یې یووړ.

جـــنګه د اوښکو نه مووشرمېږه

لږ خو مو چېرته په قراره پرېږده

***

د زمرک د مرګ کال پوره شوی وو ، ایمل خان څانګه او مور یې د کاله په منځ کې یوازې اوسیدل ، د شپې پرمهال یې دروازې ته غټې تیږې اېښودې.

د کلي خلکو اوله کې له دوی سره مرسته کوله ، زکات او صدقه به یې دوی ته وروړه ، خو دغه مرستې ورځ تر بلې کمیدې ، تر کاله پورې دوی د خلکو په مرستو ګذاره کوله وروسته یې روزي ورو په ورو تنګیده.

ایمل خان د اتو کالونو شوی وو له ځان سره یې د کار کولو پرېکړه وکړه ، هغه په دې نه پوهیده چې کوم ډول کار وکړي چې د کور لپاره پیسې وګټي.

مازیګر یې د قدري کتاب واخیست ، جومات ته د درس ویلو لپاره لاړ ، هلته له یو بل هلک سره کېناست ، خپل منځ کې یې کیسې کولې هلک په جیب لاس د ننه کړ له جیبه

یې لاس د باندې اووت ، دواړو سره وخندل د هلک جامې څو ځایه ګنډل شوې وې ، ایمل خان له هغه څخه پوښتنه وکړه:

- اباسینه دې ورځو کې لیدل کیږي نه چېرته یې؟

هغه ځواب ورکړ:

- ایمل خانه بازار ته ځم هلته کار کوم.

هغه بیا ترې پوښتنه وکړه څه ډول کار ؟

اباسین هغه ته اوویل بوټان رنګوم.

د ایمل خان په څیره کې مسکا خواره شوه ، له ځان سره یې اوویل:

- زه هم یو ځای کې کینم بوټان به رنګوم ، د بوټانو رنګولو لپاره بورس او رنګ پکار وو ، هغه مورته ورغی غږ یې کړ: مورې!.هغې ځواب ورکړ: - زویه اوویه

ایمل اوویل:

- مورې کور کې بورس او رنګ شته؟

مور په حیرانی سره هغه ته وکتل:

- زویه بورس او رنګ باندې څه کوې ؟ موږ خو کله کور کې رنګ نه دی کړی نو بورس او رنګ به له کومه شي!

ایمل خان هغې ته مخامخ ودرید موسکی شو:

- مورې هغه بورس رنګ نه یادوم د بوټانو بورس رنګ یادوم.

مور یې د هغه پښو ته وکتل ، پلاستیک څپلی یې په پښو وې ، هغه ته یې اوویل:

- زویه دغه څپلی نه رنګ کیږي زه به یې درته اومینځم بیا به بیخي نوې شي

د ایمل خان شونډې وخوځیدې:

- نه مورې زه پرې دا نه رنګوم ، غواړم چې کار وکړم ، هغه د بر کور واله اباسین ، چې پلار یې زما له بابا سره یوځای په جومات کې شهید شوی وو ، هغه په بازار کې د خلکو بوټان رنګوي ، کور ته پیسې ګټي.

د مور له سترګو يې اوښکي رواني شوې ، هغه يې په غېږ کې ونيو ، د زمرک هغه خبره ورپه ياد شوه ، چې ويل به يې ايمل خان زوی به مو يوه ورځ ډاکټر وي او ستا په لاس به يې د فشار ماشين ايښی وي ، هغې له ايمل خان څخه ټينګ لاسونه تاو کړې وه ، ژړل يې.

ايمل خان سپين لاسونه د هغې په مخ تېر کړل:

- مورې مه ژاړه هرڅه به سم شي.

ايمل خان کور لټ په لټ ولټوه ، يو زوړ بورس يې پيدا کړ خو رنګ يې پيدانکړ ، ډېر خفه وو د برنډې په ژۍ باندې ناست وو ، د رنګ پيداکيدو په فکر کې وو ، د کور صندوقونه يې ولټول په صندوق کې يې يوه ګرده طلايي رنګه اوسپنه پيداکړه ، هغه يې واخيسته ورته يې وکتل ، په يو مخ يې انځور کښل شوی وو په بل مخ يې انګليسي توري ليکل شوي وه ، ايمل خان هغه جيب ته واچوله له ځان سره يې اوويل:

- دا به خرڅ کړم په روپيو به يې رنګ واخلم.

د ښوونځي بکس يې واخيست ، کتابونه يې ترې لرې کړل ، بورس او د کيناستو لپاره يې جاينماز واخيست په بکس کې يې واچول ، سهار شېږ بجې وې ، بکس يې شاته وتړه ، له مور څخه يې روخصت واخيست د ښار پر لور روان شو.

يو دوکان ته لاړ ، له جيبه يې اوسپنه راواخيسته دوکاندار ته يې وروړاندې کړه د اوسپنې په ليدو د دوکاندار سترګې رډې وختې ، د ايمل خان په څنګ کې يو بل کس ولاړ وو

بادامي سترګې يې په رانجه تورې کړې وې، ګرګتو اوږده (تاو رتاو) ويښتان يې درلودل پلن ببر لاسونه يې وه.

هغه د اوسپنې په ليدلو سره سترګې وځليدې ژر يې په ايمل خان غږ کړ! وراره ته دلته څه کوې! او دا اوسپنه دې څنګه راوړې؟ له لاسه يې ونيو ترڅو له دوکان څخه د باندې اوځي ، دوکاندار يې مخې ته ودريد په غوسه يې اوويل:

- ګوره دا زما دوکان دی ته نه شې کولی چې زما ګاک له ماڅخه بوځې.

سړي دوکاندار له غاړې څخه ونيو په قهر يې ورغبرګه کړه ، ګوره دوکانداره ستا به ګاک وي خو زما وراره دی اوسپنه يې له کوره پټ راوړې ، ته دې خوله سمه خوروه خپل حد دې وپيژنه.

ايمل خان دواړو ته ردې ردې کتل ، دی هم دې ته هیران وو ، چې اوسپنه کې څه خبره ده ؟ چې دوکاندار پرې دومره ټینګار کوي.

هغه اوسپنه جیب ته واچوله له ځان سره یې فکر وکړ چې دې اوسپنه کې خامخه څه خبره شته ، چې دوکاندار او سړي سره پرې نیولې ، کوم کس چې هغه ته یې وراره ویلې ، لومړی ځل یې وو چې ورسره مخ کیږي.

دوکاندار دوی ته لاره ورکړه ، سړی ګوډ ګوډ روان شو ایمل خان یې له لاسه ونیو دواړه باندې اووتل ،ایمل خان له سړي پوښتنه وکړه:

- زه دې ولې د دې خرڅولو ته پرېنښودم؟

سړي هغه ته اوویل:

وراره ستا نوم څه دی؟

هغه ځواب ورکړ: ایمل خان ، او ستا نوم څه دی؟

سړي اوویل: باز

هغه موسکی شو خوله یې وخوځیده:

- باز څومره ښه نوم دی.

باز ایمل خان ته مخامخ کېناست:

- ښه ایمل خانه دا اووایه چې دا اوسپنه د چا ده ؟

هغه ځواب ورکړ: د پلار مې.

- پلار دې چېرته دی ؟

- هغه کال مخکې مړ شو

- ولې ؟

- هغه جومات کې چې چاودنه وشوه هغه کې زما پلار هم وو.

د باز رنګ ژېړ واوښت توخی ونیوو ، ایمل خان هغه ته اوویل: څه وشول؟

هغه اوویل: کومه خبره نه ده وراره هسې سینه مې لړه خرابه ده نو ځکه ټوخېږم ، بیا یې پوښتنه وکړه:

ـ کور او کورنۍ مو چېرته دي؟

ایمل خان ځواب ورکړ:کور مو متورخ کلي کې دی ،کور کې یوازې یوه خور او مور لرم.

ـ ښه نو دا اوسپنه دې ولې خرڅوله؟

هغه یوه شیبه غلی وو ، بیا یې شونډې خلاصې کړې

ـ باز کاکا دا څو ورځې کېږي کور کې د خوړلو لپاره هیڅ شی نه لرو ، مخکې به د کلي خلکو زکات او صدقه موږ ته راکوله ، خو اوس یې څوک نه راوړي.

باز بیا پوښتنه وکړه: خپل او خپلوان نه لرئ؟

ایمل خان اوویل: زما د مور ورونه پاکستان کې دي ، دا څوکاله کېږي خبر ترې نه لرو ، او یوه خور مې بله هم وه هغه واده شوې ده ، پخوا یې کندوز ته کډه کړې ، بیا چې کله په کندوز طالبانو حمله وکړه ، د دوی په کور بمباری شوی وو ، وروسته زما پلار ورغلی وو ، خو کور کې یې څوک نه وه پیداکړي ، له هغې ورځې راهیسې مې خور ورکه ده ، خبر نه یو چې وژل شوې که له هغه ځایه یې کوم بل ځایه ته کډه کړې.

دواړه د لږ وخت لپاره غلي وه ، ایمل خان په خپلو خبرو سره چوپتیا ماته کړه:

کاکا ما غوښتل چې د اوسپنې په پیسو د بوټانو رنګ واخلم ، ترڅو ښار کې کار وکړم ، بوټان رنګ کړم ، او کور ته پیسې یوسم.

باز هغه ته اوویل:

ـ وراره ته اندېښنه مه کوه ، دا ماته راکړه زه تاته ډېرې پیسې درکوم کور ته شیان او د بوټانو لپاره رنګ پرې واخله.

ایمل خان یوه شیبه غلی وو له ځان سره یې اوویل چې اوسپنه قیمتي ده ځکه خو یې دا له ما غواړي.

هغه ته یې اوویل:

باز کاکا زه اوسپنه نه خرڅوم کور ته یې وړم.

د سړي مخ سور شو په غوسه یې اوویل: ولې لږ مخکې دې دوکان ته د خرڅولو لپاره وړې وه اوس وایې چې نه یې خرڅوم!

ایمل خان غلی وو زړه نه زړه وو

باز هغه ته اوویل:

ـ هله دا ماته راکړه زه درته پیسې درکوم

اوسپنه یې لاس کې تینګه نیولې وه ، هغه ته یې اوویل:

نه باز کاکا دا ما له کوره پټه راوړې ، مور مې نه ده خبره تاته یې نه شم درکولی.

سړي شاوخوا وکتل خلک وو دوکاندار هم د دیوال ترڅنګ ولاړ وو ، دوی یې څارل.

باز وخندل:

ـ سمه ده وراره مه یې راکوه خو کور ته یې یوسه چې بل چاته یې ورنه کړې.

باز جیب ته لاس کړ ، سلیز افغانۍ نوټ یې له جیبه راوویست هغه ته یې ورکړې.

شونډې یې وخوځیدې:

ایمله زویه دا سل افغانۍ واخله او اوسپنه درسره وساته چې ورکه یې نه کړې!

ایمل خان د پیسو په لیدو سره خوشحاله شو ، له هغه څخه یې کلکه غېږه تاو کړه ، باز د ایمل خان جیب ته کتل خو موقع ورته نه پیداکیده.

دواړه دوکان ته لاړل دوه بوله رنګ یې واخیست سور او تور.

باز هغه د جومات ترڅنګ د یو دوکان مخې ته کینوه ، دوکاندار ته یې غږ کړ:

سورګله په هلک پام کوه ، چې څوک یې درنه ونه څوروي

ایمل خان ته یې اوویل: ته به هره ورځ همدلته کېنې بل ځای کې دې خلک ځوروي ، دلته به سورګل دوکاندار درباندې پام کوي او ګوره بنه اوسپنه چاته ورښکاره نه کړې ځان سره یې کورته یوسه.

ایمل خان اوویل: سمه ده کاکا وړم یې.

باز پاڅيده ، دوسمال يې له غاړې تاو کړ ، هغه ته يې اوويل:

ـ زه سبا بيا راځم ته به همدلته ناست وې ، سمه ده؟

ـ سمه ده کاکا زه همدلته راځم.

سړی ګوډ ګوډ روان شو ، ايمل خان په خپل ځای کېناست.

مازيګر شو د لمر سترګه په ټيټيدو وه ، ايمل اتيا افغانۍ تر مازيګره ګټلې وې ، سل افغانۍ نورې ورسره وې د موټرو هډې ته لاړ ډرايور ته يې اوويل:

ـ ماما ډاله کې څو روپۍ کرايه ده؟

ډرايور: شل افغانۍ.

ايمل خان ولاړ وو:

ـ ماما شل افغانۍ ډېرې دي لس افغانۍ درکړم؟

ډرايور وخندل: سمه ده زويه لس افغانۍ راکړه ډالې کې کېنه چې ځو.

ايمل خان ډالې ته وختو ، ډرايور کيلي تاوه کړه د موټر له سلنګسره تور لوګی اووتو ، ټايرونو حرکت شروع کړ

هغه کورته ورسيدو ، مور او خور يې د نغري ترڅنګ ناستې وې ، دېګ يې پرې ايښی وو ايمل خان سلام واچوه ، د مور ترڅنګ ورغی هغې ته يې اوويل:

ـ مورې پوهېږې نن ما څو روپۍ وګټلې؟

له جيبه يې پيسې راوويستې ، مورې يوسل اويا افغانۍ دي.

د مور له سترګو يې اوښکې رواني شوې. ايمل خان د باز او دوکاندار کيسه هغې ته وکړه ، مور يې اوسپنه ترې واخيسته هغه ته يې اوويل:

ـ زويه دادې ولې وړې وه؟ دا دې د نيکه مډال دی د داودخان حکومت هغه ته ورکړی وو ، په پلار دې چې څومره سختي هم راتله نو دا يې نه راخيستو.

هغه اوويل: مورې زه نه پوهيدم ما ويل چې هسې اوسپنه ده ښه شو چې باز راغی کنه نو ماخو په دوکاندار خرڅوله.

مور یې پاڅیده مډال یې په سپین رنګي صندوق کې کېښود

ایمل خان د نغري ترڅنګ ناست وو ، د غوښې بوی یې حس کړ ، شونډې یې وخوځیدې:

ـ مورې له بخار څخه د غوښې بوی راځي

ـ هو زویه غوښه ده

ایمل خان په حیرانۍ اوویل:

ـ مورې غوښه له کومه شوه؟

ځانګې هغه ته اوویل:

ـ وروره غوښه د ملک اڅک دین کشر زوی راوړه ویل یې چې وروړ پسې مو خیرات کړی ، هغه چې تېر کال زما پلار سره یوځای جومات کې شهید شو.

ایمل خان اوویل: زه چې لوی شوم پلار پسې به هرکال خیرات کوم.

مور یې په ژړا شوه ، دواړه یې په غېږ کې ونیول.

ایمل خان او ځانګه د بخار ترڅنګ ناست وه ، مور یې انګړ کې پلاستیکونه ټولول ترڅو یې اور پسې کړي. ځانګې هغه ته اوویل: وروره مور به مو وږي وي ما او تا کمه غوښه راخلو هغې ته ډېره ورکوو سمه ده!؟

ایمل خان له جیبه پیسې رایستلې وې ، څوځلې یې وشمیرلې.

ځانګې ګګرو ویښتانو کې ګوتې وهلې له بخار څخه یې سترګې نه اړولې ، ناڅاپي درز شو د کوټې له کړکیو خړې دوړې ووتې ، مور یې چیغه کړه: ایمله! ځانګې!

منډه یې کړه کوټه تورو لوګیو نیولې وه مور یې وکتل د غوښې بخار الوتی وو ، ځانګې ژړل په سرو اوبو سوځیدلې وه ، ژر یې مور ته منډه کړه ایمل خان هم په اوبو سوځیدلی وو ، کوټه ټوله غوړو نیولې وه

بخار کې هیڅ هم نه وو پاتې ، د کوټې په غولي باندې د غوښې څو ټوټې پراتې وې ، مور یې هغه ټولې کړې په اوبو یې اومینځلې ، بیا یې دېګ ته واچولې اوبه یې ورسره ګډې کړې ، ښوروا یې ترې جوړه کړه.

***

سهار اووه بجې وې ایمل خان بکسه شاته واچوله ، د ښار په لور روان شو مور یې ترشاه پسې غږ کړ:

- زویه زما خبرې دې له غوږو څخه ونه باسې په ځان دې پام کوه

ایمل خان هغې ته اوویل: سمه ده مورې

سړک ته ورسید د سراچه موټر په ډاله کې سپور شو. موټر څو ځایه د سپرلی لپاره ودرید ، له څنډ وروسته موټروان د ښار په ګڼه ګوڼه کې غږ کړ:

- راورسیدو!!!

ټول ښکته شول.

ایمل خان هم له موټر ښکته شو ، پخوانی ځای ته لاړ

ماسپښین شو د لمانځه وخت وو خلک جومات ته تلل

ایمل خان یو ډډ غږ واورید.

- ایمله زویه زه راغلم.

هغه سترګې ورپورته کړې، باز وو ګوډ ګوډ راروان وو ، هغه ته یې سترې مشې ورکړه ، باز د هغه په څنګ کې کېناست.

باز وټوخل: وراره هغه اوسپنه دې یووړه؟

ایمل خان اوویل: هو کاکا مور ته مې ورکړه هغې صندوق کې کېښوده.

ـ هغه یې کوم ډوّل صندوق کې کېښوده ؟

ایمل خان د خبرې په اوریدو حیران شو ، خوله یې خلاصه کړه : څه؟

باز وخندل: مطلب مې دا وو چې د صندوق رنګ کوم ډوّل وو ؟

ایمل هغه ته اوویل: دا پوښتنه دې ولې وکړه ؟

باز اوویل: ایمله زویه هغه اوسپنه له ځینو رنګونو سره حساسیت لري ، مطلب چې ځینې رنګونه ورته تاوان لري خرابوي یې.

ایمل خان اوویل:

ـ کاکا موږ کور کې دوه صندوقونه لرو یو خړ رنګ لري بل سپین هغه اوسپنه مې مور په سپین صندوق کې کېښوده.

ـ باز کاکا سپین رنګ خو تاوان نه لري؟

باز په برېتو لاس تېر کړ: نه نه سپین رنګ هیڅ تاوان نه لري همغه صندوق کې یې پرېږده.

باز پورته شو هغه ته یې اوویل: ګوره کومې خبرې چې ما او تا دلته کوو ته یې باید هیچاته هم ونه کړې.

ایمل د هو په بڼه سر اوخوځوه.

سړی روان شو ایمل خان ته یې سل روپۍ ونیولې ، هغه ترې واخیستې باز اوویل چاته مه وایه چې پیسې ما درکړې داسې اووایه چې ګټلې مې دي.

مازیګر شو ایمل خان ټول شیان بکس ته واچول کورته یې د تلو تیاری نیوه د هدې په لور روان شو.

په لاره کې د سړک پر سر سپین ځنځیر پروت وو ، هغه ورټیټ شو په لاس کې یې واخیست ، نوی وو له چا لویدلی وو ، ایمل خان هغه جیب ته واچوه ، روان شو.

موټر ته وختو ډرایور ناري وهلې:

ـ هلی یو کس ، متورخ ته یو کس!

له لرې یو سړی ګوډ ګوډ راروان وو ډرایور ته یې غږ کړ ـ زه ځم!

د موټر دروازه خلاصه شوه سړی موټر ته وختو ، شاته سیټ کې کېناست ایمل هغه ولیدو ، باز وو له ډالې یې پرې غږ کړ!

ـ باز کاکا ته! ، ته زموږ کلي ته د څه لپاره ځې؟

باز اوويل: ايمله زويه هلته مې يو ملګرى دى زوى ته يې كوژدن كړې هغه د ډوډۍ دعوت راکړى.

موټر روان شو ټايرونه يې په سرعت سره تاويدل، ډرايور راډيو ونيوه ، يوه چينل کې خبرونه وه هغه يې بدله کړه ، بله يې وړوله ، هغې کې د نغمې سندره لږيدلې وه ، هغه يې هم بدله کړه ، بله راډيو کې د سولې په اړه د شنونكو ترمنځ بحث وو ، يوه شيبه يې پرېښود ، بېرته يې دوهم ستيشن ته ځپې بدلې کړې ، د نغمې سندره يې پرېښوده له ځنډ وروسته يو كس غږ كړ:

- استاده همدلته برېک شه!

موټر ودريد سړي موټروان ته پنځوس افغانۍ ورکړې.

موټر بيا حرکت وکړ ، د ايمل خان کور راورسيد هغه غږ كړ: زه همدلته کوزېږم!

باز هم ورسره ښکته شو ، خپله او د ايمل خان کرايه يې ډرايور ته ورکړه.

ايمل خان هغه ته اوويل:

- باز کاکا ته چېرته ځې؟ باز د بر کلي په طرف ګوته ونيوله.

ايمل خان له هغه څخه خداى په اماني واخيسته. باز تر هغې ولاړ وو چې ايمل خان د کور په دروازه د ننه شو.

څانګه ناسته وه هغه پرې سلام واچوه هغې د سلام ځواب ورکړ.

ايمل خان پوښتنه وکړه: خورې مور مو چېرته ده؟

څانګې اوويل: د ګاونډيانو کره تللې.

- د څه لپاره ؟

- د ګل ختو لور ناروغه وه د هغې پوښتنې ته ورغلې ده.

ايمل خان هغې ته يې اوويل خورې پوهېږې ما څه درته راوړي!؟

- نه ، نه پوهېږم ، څه دې راوړي؟

هغه جيب ته لاس كړ ، له جيبه يې ځنځير راوويست ، هغې ته يې اوويل دا مې لاره کې پيداکړ له چا لويدلى وو.

ځانګې ځنځير واخيست په غاړه کې يې واچوه.

شيبه اووته ، مور يې کور ته راغله.

دوی مور ته ستړي مه شي اووې.

مور سره يې لاس کې کڅوړه وه ايمل خان پوښتنه وکړه: ـ مورې دا څه دي؟

هغې اوويل: ګل ختو دې خدای له غمونو ساتي له باغ څخه يې راته منې وشکولې هغه مې ترې راوړې.

او ويل يې چې سبا کورته درځم.

رڼا په تياره کيدو وه.

درې واړه له دسترخوان تاو شول ، ډوډۍ يې اوخوړه له لمانځه وروسته هرڅوک خپلو ځايونو ته د اوده کيدو لپاره پاڅيدل.

د شپې نيمايې برخه وه ، د غره په درو کې د ژويو اوازونو د شپې له خاموشی سره ساز غږوه ، د کلي سپيو غپل.

ځانګه، ايمل خان او مور يې په درانه خوب ويده وه.

درب شو د کاله له ديواله يو کس لاندې ټوپ کړ ، په انګړ کې يې ګوډه پښه وهله د کوټې په لور روان شو په لاس کې يې چاړه وه.

د کوټې دروازه يې خلاصه کړه ، د ننه شو ، د ځانګې په خوله يې دوسمال کېښود ، هغې پښې ږپولې مور يې راويښه شوه ، چيغه يې کړه: څوک يې!؟

له ځايه نيمه پاڅيدلې وه ، د چاقو ګذار پرې وشو همغه ځای کې بېرته اوغورځيده.

زګيروي يې کول بيا يې سينه کې د چاقو ګذار وشو زګيروي يې خاموش شول. ايمل خان خپل لټ بدل کړ سترګې يې وغړولې ، په سرې يې سترګې ولږيدې ، په هغه يې غږ کړ:

ـ ته !؟

سرې د چاقو ګذار وکړ ايمل خان ځای په ځای خاموش شو ، هغه ژر په شا قدمونه واخيستل ، د چاقو له سره سرې وينو په ځمکه څاڅکي کول.

هغه یوې بلې کوټې ته لاړ ، سپین صندوق یې خلاص کړ ویې لټوه ، یوه ژېړه طلایي اوسپنه یې ترې واخیسته جیب ته یې واچوله.

له کوره اووت د شپې په اخره برخه کې خاموشه خاموشي شوه ، په جومات کې اذان وشو ، د کوچیانو رمې د لویدیځ په لور روانې وې ، خاوندانو یې د ډریه اچه په ویلو سره د سهار خاموشي ماته کړې وه.

لمر د غرونو په لمنو د ژېړ تیکري په څېر خوار وار پروت وو ، د ورځې لس بجې وې ایمل خان او مور یې په خپلو ځایونو پراته وه ، د مور له بستره یې وینو لاره جوړه کړې وه ، د ګاونډیانو ښځه راغله ، د کور دروازه یې ټک ټک کړه چا ځواب نه ورکوه.

د انګړ دروازه یې زور کړه ، خلاصه وه ، کور ته د ننه شوه غږ یې کړ:

ـ د ایمل خان مورې! غږ مې اورې؟ ګل ختو یم.

کور کې چوپه چوپتیا وه بیا یې غږ کړ:

ځانګې! وه ځانګې! د کوټې پر لور یې قدمونه واخیستل دروازه یې خلاصه کړه ، کوټه کې د وینو بوی وو هغه د وینو په لیدو وډاره شوه ، چیغه یې کړه!

ـ د ایمل خان مورې پاڅېږه! ایمل خان ته وروړاندې شوه

ـ ایمل خانه، ایمل خانه!

ایمل خان د لاس ګوتې اوخوځولې ، ښځې منډه کړه د خپل کور سړي یې خبر کړل ، د کلي امام ښځې او سړي د دوی کور ته ورغلل ، ملا ښځې ته ورننږدې شو د لاس رګونه یې وکتل ساه یې نه ویسته ، هغه مړه شوې وه ، کلیوالو ته یې اوویل: ښځه مړه شوې. بیا یې ایمل خان وکتو غږ یې کړ: هلئ دا ژوندی دی. یوځوان منډه کړه موټر یې کورته د ننه کړ ، هغه یې ورپورته کړ د ایمل خان مور ښځو تیاره کړه ، کفن یې ورته تاو کړل

ټولو ځانګه لټوله خو ځانګه ورکه وه ، ښځو د کور په هره کوټه کې ولټوله د ځانګې درک نه کیده.

پېښې ټول کلیوال اندېښمن کړی وو هرچا سره دا پوښتنه وه چې دا کار به چا او ولې کړی وي!؟

ایمل خان لس ورځې وروسته سترګې وغړولې ، مخې ته یې ډاکټر ولاړ وو ، د هغه شونډې وښوریدې:

- زه چېرته یم ؟ مور او خور مې چېرته دي ؟

ډاکټر یې په سر لاس تېر کړ:

- ارام اوسه زویه ، مور او خور دې همدلته دي لږ وروسته به راشي.

د ایمل خان ذهن ته د هغه شپې پېښه ورياد شوه ، چیغه یې کړه! مورې، خورې!

ډاکټر هغه ته اوویل: زویه مور او خور دې راځي ارام اوسه.

لږ وروسته د جنايي پېښو څیړونکې روغتون ته راغی د هغه ترڅنګ کېناست ، له هغه یې پوښتنه وکړه: ایمل خان زویه څنګه یې؟

ایمل خان غلی وو څه یې نه ویل ، څارنوال د هغه لاس ونیو بیا یې پوښتنه وکړه:

- زویه په هغه شپه څه وشوه ؟

ایمل خان ویریدلی وو ، له سترګو یې اوښکې بهیدې

شونډې یې خلاصې شوې ،ځوځلې یې اوویل:

- باز ، ګوډ باز!

څارنوال پوښتنه وکړه: زویه ګوډ باز څوک دی ؟

- ګوډ باز قاتل دی هغه زما مور اووژله.

څارنوال بله پوښتنه وکړه: زویه څنګه یې اووژله؟

ایمل خان هغه ته اوویل: په هغه شپه باز زموږ کور ته راغلی وو ، زما مور یې په چاړه اووهله ، کله چې ما هغه ولید نو زه یې هم په چاړه اووهلم ، په ژړا شو سلګو ونیوو ، څارنوال د هغه په سر لاس تېر کړ هغه ته یې اوویل: سمه ده زویه ژاړه مه یوه شیبه غلی وو بیا یې پوښتنه وکړه:

ښه تا باز مخکې پېژندو؟

ایمل خان هغه ته د باز پیژندلو ټول جریان اوویل.

وروسته يې د سورګل خبره ورته وکړه ، چې هغه دوکاندار سورګل د باز ملګرى دى او د هغه دوکان يې ورته وښود.

څارنوال له ځايه پاڅيده د باز نيولو امر يې وکړ.

پوليسو هغه ځايونه ولټول ، چېرته چې باز ګرځيده خو پيدايې نه کړ ، وروسته يې سورګل ونيو څارنوال سورګل ته مخامخ کيناست ، له هغه څخه يې پوښتنه وکړه: ـ ته باز له کومه پېژنې ؟

سورګل اوويل:

باز ، باز څوک دى؟ زه يې نه پيژنم.

څارنوال مېز په لاس اووهه ، په غوسه شو هغه ته يې اوويل: ګوره سورګله ستا غونتې خلک زه ډېر ښه پېژنم دروغ مه وايه ، که دې هرڅه راته صفا صفا ونه ويل نو بيا زه پوهېږم چې څنګه دې په خبرو راولم او بله دا چې قضيه درته جوړوم ، چې ته له باز سره په هر جرم کې شريک يې.

سورګل وډار شو ، هغه اوويل: څارنوال صيب يوه ورځ زما دوکان ته باز راغلى وو ، نور ملګري هم ورسره وه دې وخت کې دوکان ته د ښاروالۍ مامورين راغلل زما دوکان جواز نه درلودو ، د بندولو امر يې وکړ ، باز د دوى په وړاندې ودريد ، هغوى ته يې اوويل ، چې تاسو دوکان نه شئ بندولى ، دا دوکان زما دى ، يو چاقه يې زنګ اووهه شيبه وروسته د ښاروالى مامور ته زنګ راغى ، تليفون کې وغږيدو کله چې تليفون قطع شو نو باز ته يې اوويل: ـ ښاغليه ما تاسو نه پيژندى ، له هغه څخه يې بخښنه اوغوښته ، د ښاروالى کارکونکي زما له دوکانه اووتل په دې سره باز زما ملګرى شو هره ورځ به دوکان ته راتلو.

څارنوال پوښتنه وکړه باز چېرته اوسيږي؟

سورګل غلى وو.

څارنوال مېز د قلم په څوکه اووهه ، پوښتنه يې بيا تکرار کړه.

سورګل د باز اوسيدو ځاى په اړه معلومات ورکړل

پوليسو د هغه د نيولو لپاره عمليات پيل کړل د باز ځاى يې پيداکړ.

د هغه له کوره تاو شول ، باز تلویزیون ته ناست وو په تلویزیون کې د امېرخان (سکرېټ سوپر هیرو فلم) لړیدلی وو ، هغه ورته ځیر ځیر کتل.

د باز ساتونکو غږ کړ: قومندان صیب پولیس!

هغه زر له خپله ځایه پاڅید ، د ریموټ بټن یې اووهه تلویزیون یې خاموش کړ ، په کړکي کې یې وکتل د کور مخې ته یې پنځه رنجرې ولاړې وې.

په خپلو ساتونکو یې غږ کړ: ګورئ ډزې ونه کړئ ، ځانونه تسلیم کړئ!

کسانو یې هغه ته اوویل:

- په جینی څه وکړو؟

باز جینۍ ته وکتل ، هغه یې په څوکۍ کې کینولې وه. لاسونه او پښې یې تړلې وې.

هغه ژر منډه کړه دوسمال یې راواخیست ، د څانګې په خوله یې کېښنود هغه بې هوشه شوه.

باز خپلو کسانو ته امر وکړ: جینۍ لاندې زېرزمینی ته یوسئ هلته یې داسې پټه کړئ ، چې شیطان یې هم درنه ونه ګوري.

هغه د پولیسو مخې ته ورغی هغوی ته یې اوویل:

امر صیب دلته د څه لپاره راغلي یی!؟

پولیس اوویل: موږ ته ستا د نیولو امر شوی باید موږ سره حوزې ته لاړ شې.

باز وخندل

بیا یې اوویل: قومندان صیب ، نه رښتیا امر صیب ، ما څه کړي په کوم جرم زه باید حوزې ته لاړ شم ؟

پولیس اوویل: د دې پوښتنې ځواب به حوزې کې ترلاسه کړې.

د پولیسو مشر خپلو عسکرو ته امر وکړ:

کور تلاشي کړئ ، هرځای اوګورئ!

باز وروړاندې شو ، هغه ته یې اوویل:

امر صیب تاسو زما کور ته شئ تلاشي کولئ!

پولیس وخندل ، هغه ته یې اوویل: موږ له چا اجازه نه غواړو ، کور به تلاشي کوو ، که ستا زړه ښه وي یا بد ، موږ ته امر شوی او ته باید قانون ته درناوی ولرې.

باز وخندل هغه ته یې اوویل: یوه شیبه !زه اوس اوګورم چې ته څنګه په ما قانون پلی کوې

ژر یې تلیفون راواخیست ، غوږ ته یې نږدې کړ یو چا سره یې خبرې شروع کړې:

بلې قومندان صیب ، څنګه یې؟

په تلیفون کې یې په زوره وخندل:

نه قومندان صیب ، خو یو کوچنی مشکل وو ، عسکر راغلي ، غواړي چې زما کور تلاشي کړي او وایې چې زه باید حوزې ته ورسره لاړ شم.

له هغې خوا دړ غږ راغی ، باز ته یې اوویل: ته ورکړه تلیفون! چې دا څوک دی؟

باز ټلیفون د پولیسو امر ته ورکړ.

امر تیلیفون غوږ ته نږدې کړ:

ـ بلې څوک یی ؟

له هغې خوا پرې غږ شو: قومندان ذکي.

د امر رنګ سور شو ، ژر یې اوویل:

قومندان صیب څنګه یی؟ امر کوئ ،څه خدمت وکړو ؟

قومندان ذکي هغه ته اوویل: د باز کور تلاشي نه کړئ او هغه حوزې ته یونسئ!

د پولیسو امر ژر په عسکرو غږ کړ:

ـ د کور تلاشي مه کوئ

ـ تیلیفون کې یې اوویل سمه ده قومندان صیب په سترګو ، نور څه خدمت وي؟

تليفون قطع شو باز ته يې ورکړ ، هغه خپلو پوليسو ته امر وکړ: سره راټول شئ حرکت کوو!

باز وخندل ، پوليس ته يې اوويل: څنګه دا د قانون په کومه ماده کې شته چې په يو تليفون دې عمليات کنسل شي؟ګوره ښه د باز په مخکې د قانون خبرې مه کوه ، زما په وړاندې قانون مانون انتن نه ورکوی.

او که موږ سره چاى څکئ بيا نو راځی ، باز ميلمانو ته د سترګو په منځ کې ځاى ورکوي

د پوليسو امر هغه ته وکتل ، شونډې يې وخوځيدې ، هغه ته يې اوويل: له مانه خو د يو خاين په لاس وژغورل شوې له خدايه به دې څوک ژغوري ، په هغه ورځ چې ټول انسانان د هغه پر وړاندې راټول وي ، ته به هلته څه کوې!؟

پوليس سره راټول شول ، رنجرو ته وختل د رنجرو تر شاه خړې دوړې جګيدې ، په ګردونو کې پناه شوې.

د باز يو کس هغه ته مخامخ ودريد په لوړ غږ يې اوويل: ـ واه قومندان صيب واه ، نن خو ته وژغورل شوې.

ټولو سره وخندل ، باز په بربټو لاس تېر کړ شونډې يې وخوځيدې ، ويې ويل: په دې سيمه کې چې باز وي ، مچ هم د هغه له اجازې پرته هوا ته نشي پورته کيدى ،ټولو وخندل ، يوکس اوويل:

قومندان صيب په هغه جينی څه وکړو ؟

باز اوويل: نن يې څوومه ورځ ده ؟

دوی ځواب ورکړ: دوولسمه

باز بيا اوويل: زړه مو غواړي چې ديارلسمي ته يې هم پرېږدو!؟

کسانو يې اوويل: قومندان صيب ستا امر ته په تمه يو.

باز هغوی ته اوويل:

ـ کار يې خلاص کړئ!

د کاله په بر سر کې يې يوې کوټې ته لاس اوږد کړ کسانو ته يې اوويل: هغه کوټه ګورئ ، د هغې کوټې په منځ کې ژورې کندې ته يې ګذار کړئ ، چې د قيامت په ورځ هم نه شي راپاڅيدئ.

ټولو اوويل: سمه ده قومندان صيب.

***

لس کاله وروسته:

باز تلويزيون ته ناست وو ، په تلويزيون کې د فرار از زندان سريال شروع وو کوټه د سيګرټو لوګو نيولې وه

د ډزو اوازونه شول ، د هغه يو کس په منډه کوټې ته ورغی ، هغه ته يې اوويل:

قومندان صيب پوليس ، پوليس!

باز وخندل ، په برېټو يې لاس تېر کړ ، کسانو ته يې امر وکړ ډزې مه کوئ ، پرېږده چې راشي د پوليسو مخې ته ورغی ، په لوړ غږ يې اوويل:

- لکه چې چکر ته مو زړه شوی يا مو د کور چرګان وږي شوې د دانو اخيستو لپاره راغلې يی ، که څنګه دې خوا غلط شوې ياستی؟

د رنجرې له مخکې سيټ څخه دنګ ځوان ښکته شو تورې چشمې يې له سترګو لرې کړې ، غټې شنې سترګې ، سپين پوستکی او خړ ويښتان يې درلودل.

د باز په لور يې قدمونه واخيستل ، باز ته يې اوويل:

- تا به پخوا چرګانو ته دانې ورکولې ، اوس وار رارسيدلی چې د خپلو دانو بدله درته زه در کړم.

باز وخندل ، قومندانه! ستا غونتې چرګان زما بدله نشي راکولی!

قومندان د باز لاس تاو کړ ، له خولې يې چيغه ترې اوويسته.

باز اوویل:

- ته ما پېژنې چې زه څوک یم؟ د دې کار حسابي درسره خامخه کوم.

قومندان په خندا شو ، باز ته یې اوویل: تاخو زه پېژنم چې د یوځو ګیداړانو مشر یې او له یو څو غټو ګیدړانو سره اړیکه لرې ، خو ته ما نه پېژنې ، چې زه څوک یم؟

باز اوویل: قومندانه چې ته هرڅوک یې د خپل ځان لپاره به یې ، باز تراوسه پورې خپل پلار ته هم ټیټه نه ده ویلې ، ته نو بیا څوک یې!؟

قومندان موسکی شو ، هغه ته یې اوویل:

- بازه دا ځلې ته تېروتی یې ، ته له داسې چا سره اوختی یې ، چې پوره لس کاله یې له تاڅخه د غچ اخیستو اور په زړه کې بل وو ، نن به په دغه اور یخې اوبه توی کړم.

باز هغه ته وکتل ، ویې خندل.

قومندان هغه ته اوویل:

ته پوهېږې چې زه څوک یم!؟

زه ایمل خان یم ، ایمل خان

هغه چې لس کاله وړاندې تا ورڅخه مور او خور واخیستل.

د باز سترګې رډې وختې د مخ رنګ یې تور شو ، هغه ته یې اوویل: ته خو ما وژلی وې ،نو بیا دلته!؟

ایمل خان اوویل: زه ستا د وژلو لپاره ژوندی پاتې شوم او دلته ستا د وژلو لپاره راغلی یم.

اوس اووایه چې خور مې چېرته ده؟

باز وخندل هغه ته یې اوویل:

څه! خور دې ، خور دې یادوې!؟ هغه هلته کوټه کې ده.

ایمل خان د کوټې په لور منډه کړه

په ژاړه شو چیغه یې کړه! خورې زه راغلم ، ایمل خان ورور دې راغی.

باز لاندې لاس وغځوه د بوټ څخه یې واړه توپانچه وویسته ، د ایمل خان په لور یې ونیوه ، یو پولیس هغه ته پام شو په باز یې ډز وکړ ، هغه په مټ ولګیدو توپانچه یې له لاسه ولویده.

په ډز سره ایمل خان شاته وکتل ، خو ونه درید کوټې ته ننوت کوټه کې یې غږونه کړل:

څانګې خورې! خورې ته چېرته یې ؟

زه یم ، ایمل خان.

خو چا غږ نه کوه ایمل خان له کوټې څخه د باندې اووت له بغل څخه یې توپانچه واخیسته ، د باز په لور روان شو.

باز په زوره خندل: ایمله بچو خور دې پیداکړه؟

ایمل خان له ډېرې غوسې سور اوښتی وو ، باز ته ورنږدې شو چیغه یې کړه!

قاتله خور مې چېرته ده؟ په هغې دې څه وکړل؟

باز په مسخره یې ډول هغه ته ویل:

ـ خو کوټه کې ده کنه ، قسم دی چې کوټه کې وي.

ایمل خان بیا کوټې ته منډه کړه ، کوټه کې یې څوک پیدا نه کړل.

هغه باز په ځمکه ګذار کړ ، د باز په ټپي ځای یې پښه کېښوده ، په هغه یې چیغه کړه: اووایه خور مې چېرته ده؟ کنه مغزه دې شیندم.

باز سترګې ورپورته کړې ، ایمل ته یې اوویل:

ـ خور دې کوټه کې ده ، خو که غواړې ځان سره یې بوځې ژوندی یې نشې بیولی ، یوازې هډوکي به یې له ځان سره یوسې ، موږ هغه راوسته څو شپې مو وساتله خو نور یې موږ میلمه پالنه نه شوای کولی ، کوم ځای ته چې باید تللی وای هغه ځای ته مو ولیږله.

د ایمل خان له سترګو اوښکې راغلې ، په باز یې د سوکانو او لغتو ګذارونه وکړل ، په هغه یې چیغې کړې:

ـ قاتله زه تا ژوندی نه پرېږدم

پولیسو ایمل خان ونیو ، هغه ته یې ډاډ ورکوه او د ارامیدو سپاربښتنه یې ورته کوله

ایمل خان څو شیبې له ټولو لرې ولاړ وو ، باز د رنجرې ټایر ته تکیه وهلې وه ، لاسونه یې شاته ترل شوي وه له خولې یې وینې بهیدې.

هغه ایمل خان ته غږ کړ: راشه چې له نورو دې خبر کړم.

یو پولیس وروړاندې شو ، هغه ته یې اوویل: خوله دې بنده کړه.

باز اوویل:

ـ زه غواړم له ایمل خان سره خبرې وکړم.

پولیس ایمل خان ته ورغی ، هغه ته یې اوویل:

ـ قومندان صیب مجرم کس غواړي له تاسره خبرې وکړي. ایمل خان ورغی د هغه مخې ته کېناست ، باز هغه ته اوویل:

ـ ایمل خانه واوره ، چې له نورو دې خبر کړم ، په دې خو ته هم پوهېږې چې مور او خور دې ما دوزخ ته لیږلي خو په دې نه پوهېږې ، چې پلار او تره دې چا دوزخ ته لیږلي؟

ایمل وروړاندې شو ، سترګې یې له قهره ډکې وې ، هغه ته یې اوویل: ستا مطلب څه دی! غواړې چې څه اووایې؟

باز په خندا شو ، هغه ته یې اوویل: پلار او تره دې هم ما دوزخ ته لیږلي ، مطلب دا چې ما وژلي ما.

ـ کله دې چې تره له کابل ښځه راتلو په کوم موټر کې چې هغه وو ، ډرایور یې زموږ کس وو ، هغه موږ ته زنګ اووهه ، چې غوښته مو دروان کړي همله ودرېږئ ، چې درته ویې سپارم ، له غوښې ښځه یې مطلب ستا تره وو ، کله چې سیدکرم ته راورسیدل ، موږ په لاره کې ورته مخکې شوو ، هغه مو نه وژلو خو ډېر شالا انسان وو ، هغه په موږ ډزې وکړې ، زما بل ملګری یې ټپي کړ ، وروسته مو هغه ونیو او په دا سر سر مو اوویشت ، په لاره کې د پوستې کوم قومندان چې وو هغه سره ما معامله کړې وه ، داسې چې هغه به ماته خنډ نه جوړوي او زه به ورته هره ورځ د ترلاسه شوې مال نیمایي برخه ورکوم.

او پاتې شوه د پلار خبره دي ، کوم بم چې په جومات کې والوت هغه ما طالبانو ته د پنځه ویشت لکه کلدارو په بدل کې ځای پر ځای کړی وو ، او په هغه جومات کې ستا بدبخته پلار هم وو ، چې اسمان ته یې وزرې پورته شوې.

ایمل خان په ژړا وو هغه ته یې ویل:

قاتله، قاتله دا ته څنګه انسان یې په اوجود کې دې زړه دی که کوم بل څه دي!؟

په لاس کې یې توپانچه وه له ډېرې غوسې یې لاسونه رپیدل ، د توپانچې ماشه یې کش کړه.

باز چیغې کړې!

ـ نه ، ته ما نشې وژلی ، زه غواړم د قومندان ذکي سره وغږېږم.

ایمل خان اوویل:

ـ ستا وخت پای ته ورسید عزرایل نن ستا مېلمه دی ، او په جهنم کې به د قومندان ذکي سره وغږېږې.

له عسکر څخه یې د باز توپانچه واخیسته ،د باز په سر یې ونیوله ، هغه ته یې ویل:

ـ ته قاتل یې د ډېرو انسانانو په وینو دې لاسونه سره دي د ژوندی پاتې کیدلو وړ نه یې ، که ستاسو غونتې انسانان په نړۍ کې نه وای ، دنیا به د مینې ځای وو، ژوند به له محبته ډک وو.

د توپانچې ماشې ته یې فشار ورکړ ، په ځمکه درب شو

سړی اوغورځید ،.د باز له بدن څخه ساه اووته

ایمل خان غږ کړ: عسکره!

عسکر په منډه ورغی: امر کوه قومندان صیب!

ایمل خان هغه ته اوویل:

د دې سړي په دوسیه کې ولیکه چې د پولیسو له ورتللو مخکې یې ځان وژنه کړې وه.

پولیس اوویل:

سمه ده قومندان صیب ، امر مو پرځای کیږي.

ایمل خان د کوټې پر لور لاړ ، د کوټې تل یې رابرسېره کړ د انسان هډوکي او کوپړۍ پکې پراته وه.

د کوپړۍ لاندې د اوسپنې سپین ځنځیر وو.

ایمل خان دیوال ته تکیه اووهله.

د ځنځیر په لیدو تېر وختونه وریاد شول ، د ښاڅکې هغه خوشحالي چې ده ورته ځنځیر ورکړی وو ، وریاده شوه له سترګو یې اوښکې بهیدې.

د ښاڅکې هډوکي یې له ځایه ټول کړل، د پلار، مور او تره قبرونو ترڅنګ یې ښخه کړه.

ایمل خان د دوی په قبرونو ودرید او ویل یې:

ـ ښاڅکې، مورې، پلاره، کاکا نن ما ستاسو قاتل اووژه. زه پوهیږم چې نن به ستاسو روحونه ارام شوې وي.

پای

درنو لوستونکو!!!

خپلې نیکې مشورې مو په لاندې ادرسونو را سره شریکولی شئ:

د موبایل شمیره - ۰۷۷۰۱۶۷۱۱۱

فیسبوک پاڼه - Faizullah Amin

واتس اپ شمیره ـ ۰۷۷۰۱۶۷۱۱۱

ایمیل ادرس – Aminafghan1999@gmail.com